

YENİ DEMOKRAT GENÇLİK

Aylık Siyasi Gençlik Dergisi

*Sayı 174

*Mart 2013

*Fiyatı: 2 TL

*ISSN: 1302-7506

Üniversitelerin

piyasalaşmasına

öğrencilerin

metalaşmasına

İZİN VERME!

www.partizanarsiv.net

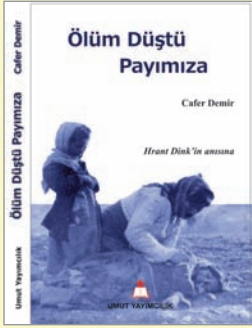
İÇİNDEKİLER

İsyan	2-3
Özgür Okul	6
Forum	9
Denge Ciwanan	12
Kolektifin Sesi	18-19

Genç Kadın	26-27
Özgür Bir Kadın Komünist (3)...	30-31
Gençliğe Notlar	32-33
Bellek	36

... UMUT YAYIMCILIK'TAN ÇIKAN YAYINLAR ...

Ermeni Soykırımı'ndan arda kalan bir hikaye...
"Ölüm Düştü Payımıza"

Cafer Demir'in
"Ölüm Düştü
Payımıza" isimli
romanı yayınevimizden
çıkıştır. İrtibat
bürolarımız ve çeşitli
kitapevlerinden
ulaşabilirsiniz.

"Marksist Felsefenin
Temelleri"

Baskıya hazırladığımız
Ferhat Ali'nin kaleme
aldığı **Marksist**
Felsefenin
Temelleri adlı kitap
çok yakında irtibat
bürolarımız ve
kitapevlerinde.

BAŞSAĞLIĞI

*En sevdiğimizizi, sıcak gülüşleri ile
kaybederiz. İnsana huzur veren, umutlu
gülüşleriyle...*

Okurumuz **Rêzan Aciş'in** annesi
Nezahat Aciş'i kaybettik. Uzun süredir
yakalandığı amansız hastalıkla mücadele
eden annemiz, 21 Şubat günü yaşamını
yitirdi. Okurumuza ve ailesine başsağlığı
diler, acılarını paylaşıyoruz.

Amed YDG Okurları

Yaygın
sürelî

Umut Yayıncılık ve Basım Sn. Ltd. Şti.

Yönetim yeri: Gureba Hüseyin Ağa Mh.

İmam Murat Sk. No: 8/1 Aksaray-Fatih/İstanbul Tel: (0212) 521 34 30

Faks: (0212) 621 61 33 Sahibi ve Yazışmaları Müdürü: Çilem İLASLAN

Baskı: Yön Matbaacılık Davutpaşa Cd. Güven San. Sit. B Blok,

No: 366 Topkapı/İstanbul Tel: (0212) 544 66 34

e-posta: umutyayimcilik@ttmail.com

BÜROLAR

Kartal: İstasyon Cd. Dörtler Ap. No: 4/2 Tel: (0216) 306 16 02

Ankara: Sağlık Mh. Sağlık 1 Sk. Torun Ap. 19/9 Sıhhiye/Çankaya
Tel: 0 312 433 10 23

İzmir: 1362 Sk. No: 18 Altan İşh. Kat: 5/509 Çankaya/Konak, Tel: (0232) 445 16 15

Erzincan: Ordu Cd. Ordu İşhanı Kat: 3 Tel: (0446) 223 67 18

Bursa: Selçuk Hatun Mh. Ünlü Cd. Sönmez İşsarayı Kat: 2 No: 185 Heykel,
Tel: (0224) 224 09 98

Mersin: Çankaya Mh. 4716 Sk. Güneş Çarşısı No: 30 Kat: 2 Akdeniz
Tel: (0324) 232 10 60

Dersim: Moğultay Mh. Sanat Sk. Yıldızlar İşhanı Kat: 3 No: 17
Tel: (0428) 212 27 50

Avrupa Büro: Weseler Str 93 47169 Duisburg-Almanya Tel: 0049 203 40 85 01
Faks: 0049 203 40 69 16

İLETİŞİM: yenidemokratgenclik@gmail.com

**Yok
sayılmaya,
geleceksizliğe,
cinsiyetçi
eğitime
karşı**

8 Mart'ta alanlara!

**12 Mart Gazi, 15 Mart Ümraniye...
16 Mart Xalepçe...
16 Mart İstanbul Üniversitesi...
30 Mart Kızıldere...**

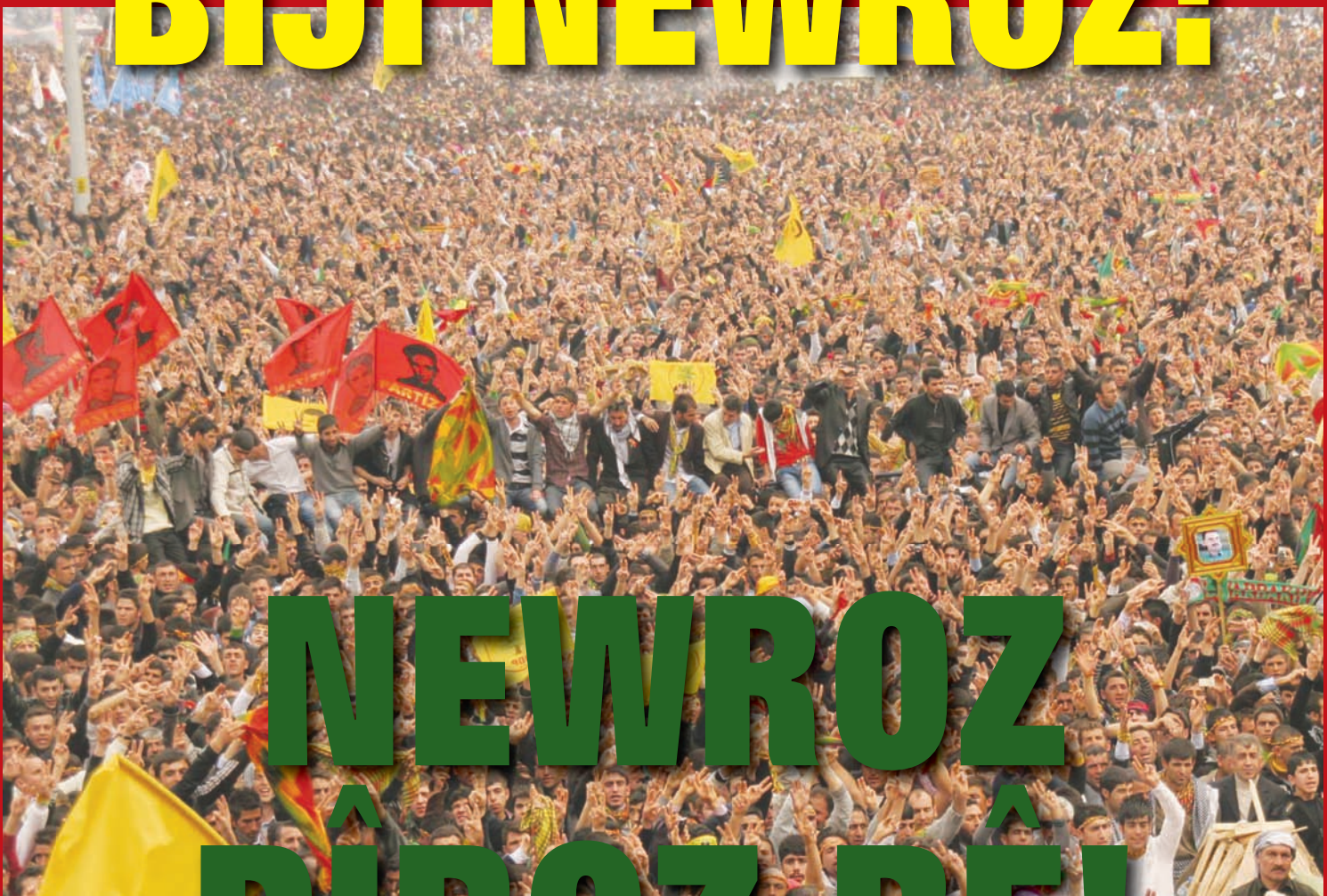
**KATLIAMLARI UNUTMADIK,
UNUTTURMAYACAĞIZ!**

CIWANÊN DEMOKRATÊN NÛ

Kovara mehane a siyasî bo ciwanan * Hejmar 174 * Adar 2012 * Fiyet: 2 TL * ISSN: 1302-7506

BIJÎ NEWROZ!

NEWROZ PÎROZ BÊ!

Üniversitelerin piyasalaşmasına, öğrencilerin metalaşmasına İZİN VERME!

Türk hakim sınıfları uzun süredir devleti yeniden yapılandırma süreci içinde. Bu yeniden yapılandırma sürecinin final tarihi olarak da 2023 mimlenmekte. TC'nin kuruluşunun 100. Yıl dönümünde bu sürecin tamamlanacağı ve daha demokratik, daha gelişmiş, dünyanın büyük devletlerinden birisi olma iddiası söz konusu. Ekonomiden siyasal sisteme, eğitimden yarıya, dış politikadan sağlık sistemine kadar her şeyin dünyanın evrensel kurallarına ve toplumsal değişime uyumlu olacağı yoğun bir propaganda eşliğinde dillendirilmektedir. AKP eliyle örgütlenen bu süreçte oldukça büyük adımlar atıldığı ama bunun yetersiz olduğu eksikliklerinde hızla tamamlanacağı vurgulanmakta.

TC'nin bir süredir kendini yeniden yapılandırma sürecine girdiği, bozuk ve aksayan yanlarını tamir etme uğraşı içinde olduğu, emperyalist küresel sisteme kendisini daha uyumlu hale getirmeye çalıştığını söylemek yanlış olmayacaktır kuşkusuz. Zira artık mızrağın çuvala sığmadığı ve toplumsal gelişmenin belli bir noktaya evrildiği noktada TC kendisini yeniden şekillendirmekle yüz yüze kalmıştır. Faşist siyasal rejimine özünü bozmadan yeni bir makyaj yapma ihtiyacı duymuştur. Bu ihtiyaç kuşkusuz sadece iç çelişkilerden kaynaklanmamaktadır. Emperyalizme bağımlı yapısından kaynaklı uluslararası ihtiyaçlarından dayatmasından dolayı bu yeniden yapılandırma süreci ortaya çıkmıştır.

Ortadoğu'da yaşanmakta olan gelişmelere daha etkin müdahale edecek bir TC'ye emperyalizmin duyduğu ihtiyaç ve TC'nin burada daha büyük çıkar hesapları yapması sürecin önemli dinamiği olmuştur. Ekonomi politikalarını AB ve ABD emperyalizminin başını çektiği neo-liberal politikalara uyumlu hale getirme süreciyle, Ortadoğu politikalarının çakışması değişim sürecinin daha etkin ve görünür olmasını sağlayan faktörlerdir. Özellikle Ortadoğu üzerinde rol model olacak bir siyasal yapı oluşturma ve bölgede başat güç olarak konumlanıp bölgesel bir güç olma hevesi devleti oldukça iştahlı kılmaktadır. Ortadoğu

Yeni YÖK yasa tasarısı bu bütünlüklü saldırının bugün için önümüze çıkan bir adımı olarak görülmelidir. Bu yasa değişimini bu perspektiften ele alarak hedefe koymalıyız.

da adeta bütün taşların yerinden oynaması ve yer değiştirme sürecinde TC'nin mevcut pozisyonunu koruyarak devam etmesi imkânsız hale gelmiştir. Bunun öyle ya da böyle farkında olan egemen sınıflar buna uygun adımları da atmaya bir sorumluluk olarak üstlenmiştir.

Bu noktada özellikle Kürt ulusal sorununda işleyen süreç dikkat çekici değişimlerden birisi olarak ön plana çıkmaktadır. Gerek Kürt ulusal mücadelesinin ve toplumsal bilincinin geldiği nokta ve yarattığı kriz ortamı, gerekse de Ortadoğu hesaplarında Kürt meselesinin yeri devletin bu meseleye yeni politik tutumlar geliştirmesini ve egemenliğini yeni argümanlarla ve biçimlerle sürdürmesini dayatmıştır. Kürt meselesinde ulusal hareketle silahlı mücadelenin son bulması zemininde bir uzlaşma ve

barış arayışı hasıl olmuştur. Bu eksene oturan eğilimin nasıl bir yolda ilerleyeceği ve nasıl sonuçlar doğuracağını mücadele süreci ve bölgesel dengeler bir açıdan belirleyecektir. Ancak bu noktada bir uzlaşımın, belli bir dönem işleyecek yeni bir dengenin kurulması taraflar açısından önemli bir ihtiyaç gibi gözüküyor. Ancak tarihsel özelliklerinden ve özgül ağırlığından dolayı bu çelişkinin geçicide olsa bir denge tutturma hali epey ağır ve sancılı olacaktır. Özellikle Kürt meselesinin sadece bir iç mesele olmanın dışında bölgesel bir karakter taşıyor olması sorunu daha karmaşık ve çetin hale getirmektedir taraflar açısından.

Bugün için bu noktada iyimser ve barışçı bir atmosferin oluştuğu gözlenmektedir. Ancak bir süre daha iyimser ve kötümser havanın birbirine dönüşerek ilerleyeceği güçlü bir potansiyeli barındırdığı da görülmelidir.

TC özellikle Ortadoğu politikasında kilit öneme sahip Suriye politikasında ve devamında gelecek yeni hamlelerinde Kürt meselesinin başını ağrıtmayacak bir düzeye çekilmesini hesaba katmaktadır. Zira 2023 hedefine ulaşmada hem iç politika açısından hem de dış politika açısından bu sorun kritik bir değere sahiptir. Bunun bilincinde hareket eden, ya da bu bilincin zoraki de olsa empoze edildiği bir devlet gerçekliği söz konusudur.

ABD Emperyalizminin bölgesel düzeyde en güçlü ve etkili müttefiki olma çabasının bir ayağı buyken başka bir dizi ayağı da söz konusudur. Emperyalist zincirin güçlü halkalarından biri olma isteği o sistemin bütününe daha uyumlu olmayı da zorunlu kılıyor. Bu değişimin ve uyumun sağlanması gereken alanlardan biriside eğitim sistemidir. Özellikle üniversiteler bu alanın esaslı bir biçimde neşter atılması gereken kategorilerinden birisidir.

Uzun süredir neo-liberalist politikaların merkezi ölçekte stratejiler oluşturduğu bu alanlarda, Bologna süreci ile işletilen bir tartışma ve değişim politikası oluşturulmaya ve pratikleştirilmeye çalışılmaktadır. Bu sürecin doğal bir parçası olan TC'de buna uygun ama özgün bir yüksek öğretim politikası ve kurumsallaşması yaratmaya çalışılmaktadır. Kabaca sermayenin istediği biçimde, sınır tanımaksızın at koşturmak istediği ve doğrudan hizmetine amade hale gelecek bir sektör olarak düşünülmektedir yüksek öğrenim kurumları. Bu alanın dünya ölçeğinde merkezi bir şekilde genel bir ortak politikayla biçimlendirilmeye çalışılması söz konusudur.

Ülkemizde de YÖK bu bağlamda yeniden şekillendirmenin temel motoru olarak yapılandırılmaya çalışılıyor. YÖK'ün yeniden yapılandırılması sürecin sadece bir ayağını oluşturmaktadır. Bu şekillendirme sürecinin elbette en güçlü ayağında burasıdır. Zira istenilen düzeyde gerçekleşecek bu organizasyon değişime dair güçlü bir iradi

adım olacak aynı zamanda dönüşüm sürecinin daha etkin, daha sağlıklı ve hızlı olmasını da sağlayacaktır.

YÖK'ün yeni yasal düzenlemeyle yeni bir isme ve yeni bir forma bürünmesi dönüşüm sürecinde hızlı ve güçlü adımların atılmasına zemin hazırlayacaktır.

Bu süreç sadece çürüten YÖK'ün değişimi olarak görülmemelidir. Yukarda bahsettiğimiz TC'nin büyük iddialı hazırlıklarının ve emperyalist zincirde daha güçlü bir halka haline gelebilmesinin bir çabası ve ürünüdür. Doğal olarak bu iddialı hedefler sancılı ve acılı bir süreçinde habercisi gibidir. Nasıl ki Ortadoğu politikasının selameti için saldırgan politikalarından ve savaştan çekinmeyeceğini söylüyorlarsa aynı şekilde yüksek öğrenim politikalarının yaşama geçmesi içinde bu saldırgan ve vahşi tutumundaki kararlılığından vaz geçmeyecektir. Nasıl Ortadoğu politikası kan ve ölüm kokusu saçıyorsa bu politikasının uygulanması ve sonuçları da aynı atmosfer ve hava içinde olacaktır.

Devletin değişim ve dönüşüm hevesi küçümsenecek ve bugünden yarına bir anda bir yasal düzenlemeyle sonuçlanacak bir niteliğe sahip değildir. Kapsamlı ve sürece yayılan bir dönüşüm sürecini kapsayacaktır. Ortaya çıkaracağı sonuçlarda bir anda belirgin olmayacaktır. Bu bağlamda ortaya konulan politikaların boyut ve kapsamına karşı bir bilinç açıklığı olmak zorundadır.

Yüksek öğrenim kurumları bir strateji doğrultusunda ele alınmaktadır. Bu stratejinin gerçekleşmesi sadece YÖK'ün yapılandırılması ile sınırlı değildir. YÖK'ün yapılandırılması omurganın oluşturulmasıdır sadece. Yüksek öğrenim kurumlarının tümüyle karakterinin değişmesini içerecek bir hedef söz konusudur. Ekonomik yapısından akademik niteliğine, idari yapısından eğitim felsefesine kadar bir dizi köklü değişim içeren bir süreç ön görülmektedir.

Bu bütünlüklü yaklaşıma karşı devrimci tutum bütünlüklü bir yönelimi içermelidir. Sürecin her aşamasına hakim olarak ortaya çıkan sonuçları doğru değerlendirmelere tabi tutarak politik tutum almak elzemdir. Yeni YÖK yasa tasarısı bu açıdan bu bütünlüklü saldırının bugün için önümüze çıkan bir adımı olarak görülmelidir. Bu yasa değişimini bu perspektiften ele alarak hedefe koymalıyız.

Bu yasa tasarısına karşı bilinçli bir ideolojik ve politik mücadele içine girmeliyiz. Sürecin her aşamasını yakından takip ederek tepki ve tavır geliştirmeli ve kitleleri örgütleyip seferber etmeliyiz. Bu bağlamda Yeni Demokrat Gençlik olarak YÖK yasa tasarısına karşı "üniversitelerin piyasalaşmasına öğrencilerin metalaşmasına izin verme" şiarı ile bir kampanya süreci örgütleyerek sürece yanıt olmaya çalışacağız.

CİNAYET EKONOMİSİ

Adı iş kazaları olan yaşananlar denetimsizlikle birlikte devlet aygıtının körüklediği kâr hırsından kaynaklanmaktadır. Denetimsizlik sorununu aşmanın en etkin yolu: sendikalar eliyle demokratik denetim sistemlerinin oluşturulup yaşama geçirilmesidir.

Günümüz Türkiye ve dünya sermayesi, sömürülerinin kuralı bir biçimde devam edebileceği serbest rekabet ağının özlemi içerisinde kendilerine neo-liberal bir cennet yaratmak istemektedirler. Yarattıklarının eksiksiz ve diledikleri ölçüde vuku bulabilmesi için yönetici kesim, emeğin ve metanın harmanlayıcısı olan işçi kesimini ilga edip; kar marjlarını yükseltmeye çalışmaktadırlar. Üretimin kaynağı olan proletarya sınıfının iyileştirilmesine yönelik atılan her adım zarar olarak algılandığından bugün işçi kesimi salt çalışanlardan değil; sakat, hasta, dul ve ölümlerden oluşmaktadır.

Cumhuriyet rejiminin ilk yıllarında çıkarılan Teşviki Sanayi Kanunu 1933 yılında açılan Sümerbank adlı Türk hakim sınıf sermayesi ile homojenleşerek günümüz yıkımının mayası, habercisi olmuştur. Bu minvalde incelendiğinde egemenlerin fabrika adlı yatırımlarının zamanla mezarlıklara hangi formlarda döndüğü görülecektir. Türkiye'deki "İşçi sağlığı ve iş güvenliği meclisi raporları"na göre 2012 yılında en az 867 işçi yaşamını yitirdi. Ölen işçilerden ise tam 34 tanesinin 17 yaşından küçük olduğu

tespit edildi. Egemenlerin nezdinde çalışabilmenin ön koşulu olan güvencesizlik, fizik ve fen kurallarının hiçe sayıldığı şantiyeleri kan deryasına dönüştürmüştür.

Elem verici tablo karşısında pişkinliklerini gizleme gereği görmeyen bir kesimin temsilcisi Ömer Dinçer "Güzel öldüler. Ben acı çekmediklerini ve fiziki anlamda güzel öldüklerini rahatlıkla söyleyebilirim" diyerek emekçiye olan saygısını(!) gözler önüne sermektedir.

Henüz 2013 yılının Ocak ayında 68 işçinin yaşamını kaybettiği Türkiye'de eli kanlı devlet, durumunun revizesi için yasalar hazırlamaktadır. Nitekim 6331 sayılı "iş sağlığı ve güvenliği yasası" bu kapsamda servis edilmiştir.

Takip eden aylarda işçiler ile ailelerinin aleyhinde alınan kararlar, uygulamalar burjuva basın ve reformist kesimin beslediği, ölümlerin azalacağına yönelik beklentinin ne denli boş olduğunu kanıtlamıştır.

Yasanın adlandırılış biçimi dahi işçiyi değil, 'iş'i korumaya ve düzeltmeye yönelik olduğunu kanıtlamaktadır. Geçmiş dönemde 1 Mayıs gününde bile 6 işçinin katledildiği gerçeği; devletin serbest piyasa için pazarladığı sendikasızlığa, güvencesizliğe, taşeronlaştırmaya varıp 4/C'leştirilen yönelimlerin ne kadar isabetli (!) olduğunu gösterir.

İş kazalarını egemenler kimi zaman bir kader kimi zamanda mesleğin bir cilvesi olarak göstermektedirler. Henüz ülke, başbakanın "kimse kusura bakmasın bu mesleğin kaderinde bu var" diyerek madenci ölümlerini normalleştirdiğini unutmadı. Ülkemiz, iş güvenliğini sağlayacak "muntazam yasal düzenlemelere" sahip olmasına rağmen yaygın ve göz göre göre gerçekleşen "kazalar", bu muntazam yasaların yaptırımından nedense muaf. Tam da faşizme uygun bir tutum. Mevzuatında yer alır ama fiiliyatta bildiğimiz örfi kanunlar işler. Ve bu adı konmamış ancak yaşamın içinde olan kanunlar hep ezilenlerin aleyhine olur.

Adı iş kazaları olan yaşananlar denetimsizlikle birlikte devlet aygıtının körüklediği kâr hırsından kaynaklanmaktadır. Denetimsizlik sorununu aşmanın en etkin yolu: sendikalar eliyle demokratik denetim sistemlerinin oluşturulup yaşama geçirilmesidir. Egemen sınıfla devlet aygıtı sorunsalı ise tarihe kaynaklık eden ezilen, sömürülen kesimin nihai mücadelesi ve gelecek olan zaferi ile son bulacaktır.

Faşizm akıntısına karşı

birleşik mücadeleyi yükseltelim!

KESK'in emek ve demokrasi mücadelesini güçlendirme yolunda ülke genelinde başlatmış oldukları örgütlenme kampanyasının ilk gününde gerçekleşen operasyon diğerler saldırılar gibi bir tesadüf değildir.

Faşizm TC'nin kuruluşundan bugüne sistemli saldırılarına her gün bir yenisini ekleyerek katliamlarla, asimilasyon politikalarıyla kendini var etmiştir. 2 Şubat günü Avusturya Türkiyeli İşçiler Federasyonu(ATİGF)'na bağlı Wörgl-Yıldız Kültür ve Spor Derneği'ne faşist saldırı düzenlendi. Yapılan bu ırkçı saldırı ATİGF' in göçmenlere yönelik anti-emperyalist, anti-faşist mücadelesine karşı bilinçli olarak gerçekleştirilmiştir.

Faşist saldırılar sistemli bir biçimde özelde devrimci, demokrat ve yurtsever kurumları hedef almaktadır. Artan bu ırkçı saldırılar örgütlü mücadele yürüten sisteme muhalif kesimleri sindirmeye yöneliktir. 9 Ocak günü Fransa'da 3 yurtsever kadının katledilmesi de sistemli saldırıların bir parçasıdır. TC Kürt ulusal hareketiyle "müzakereler" adı altında iyi, mutlu bir tablo çizmemekte, arkasından katliamlarına ve askeri, siyasi operasyonlarına hız kesmeden devam etmektedir.

Egemenler gelişen toplumsal muhalefeti engellemeye ve yok etmeye yönelik bir yandan faşist saldırılar organize ederken bir yandan da hız kesmeden devrimci, demokrat ve yurtseverlere yönelik operasyonlarına devam etmektedir.

ÇHD ve Halk Cephesi'ne 7 ilde operasyon gerçekleştirildi. Birçok demokrat gözaltına alındı ve 55'i tutuklandı. Devlet yaptığı bu merkezi operasyonlarla; "terörist" olduklarını iddia ederek, devrimcileri daha geniş bir kapsamda hedef alıyor ve tez elden tutuklama çabası güdüyor.

ÇHD, Halkın Hukuk Bürosu, Yürüyüş dergisi, İdil Kültür Merkezi, Gençlik Federasyonu ve TAYAD'a dönük gözaltı ve tutuklamalar; söz-eylem hakkı, basın özgürlüğü ve tüm bunların temelinde yer alan örgütlenme hakkı ve özgürlüğüne saldırılmaktadır. Hedefte sadece ÇHD avukatları değil, onların savundukları, davalarını üstlendikleri siyasi tutsaklar, haklarını arayan, mücadele eden işçi ve emekçiler var!

18 Şubat günü HDK yürütme kurulu ve milletvekille-

rinin de aralarında bulunduğu heyet "Çözüm için müzakere, barış için eşitlik" söylemiyle çıktıkları Karadeniz turunun 2. durağı olan Sinop'ta faşist saldırıya uğradı. Kolluk güçlerinin uzun süre müdahale etmeyerek seyirci kaldıkları bu ırkçı saldırı organize bir biçimde yapılarak, HDK'nın Karadeniz halkıyla buluşması "terörize" edilmeye çalışıldı.

Yaşanılan saldırıya, faşizme karşı Karadeniz turuna hız kesmeden devam etme kararı alan heyet Samsun'a doğru yol aldı. Ve ertesi gün yani 19 Şubat sabahı gün emek ve demokrasi mücadelesi veren KESK'e yapılan operasyon ile başladı ve aynı gün içerisinde Samsun'a ulaşan HDK heyetine, Halkevleri ve TKP binalarına faşist ırkçı saldırılar düzenlendi.

Aynı gün içerisinde ülkenin dört bir yanında gerçekleştirilen sistemli saldırılar bizlere gösteriyor ki egemenlerin 'ileri demokrasi' naralarıyla seslerini yükseltmelerinin ardındaki gerçek yüzleri, faşizmden beslenmektedir. KESK üyeleri ve yöneticilerine yapılan operasyon emek mücadelesinin örgütlü gücün karşı yapılmıştır. Egemenlerin demokratik alanda mücadele yürütenlere karşı geliştirmiş olduğu tutuklama 'terörü' sendikacı olan muhalif kesimi dağıtmaya yöneliktir.

KESK'in emek ve demokrasi mücadelesini güçlendirme yolunda ülke genelinde başlatmış olduğu örgütlenme kampanyasının ilk gününde gerçekleşen operasyon diğer saldırılar gibi bir tesadüf değildir. Egemenler sistemli bir politika inşa ederek kendine muhalif olan kesimi, özelde karşısında örgütlü bir güç olarak mücadele yürütenlerin biraradallığını dağıtmayı, sindirmeyi amaç edinmiştir.

Oldukça karanlık bir dönem geçiriyoruz. Bu dönemi dünden ayıran saldırıların boyutları, niteliği ve tarzıdır. Yanlış anlaşılmasın, AKP'yi aklamıyoruz; zira tüm saldırılar hükümetten çok devletin yapısı ve emperyalizm ile bağlantılıdır.

Devlet, bugün Özel Yetkili Mahkemelerin vermiş olduğu kararlarla tüm muhalifleri, devrimcileri, öğrencileri, sendikaları, gazetecileri ve bu kesimin savunuculuğunu yapan avukatları Terörle Mücadele Yasasıyla ve hapishanelere kapatıyor, tutuklama yetkisiyle de adeta yargı terörüne dönüştürüyor. Hiçbir somut delil olmaksızın, kim olduğu ya da gerçek olup olmadığı belli olmayan gizli tanık ifadeleriyle, sahte delillerle davalar açılıyor ve bu delillerle muhaliflere çok ağır cezalar veriliyor.

KESK operasyonu sonrası mahkemeye çıkarılan sendikacıların yargılandığı günlerde 23 Şubat günü Hatay'da BDP İl Örgütü Kongresi'ne de ırkçı saldırı düzenlendi. Sinop ve Samsun saldırılarının yaşandığı aynı hafta içerisinde gerçekleşen saldırı yine bir tesadüf değildir. Hatay'da BDP'ye yönelik gerçekleştirilen bu saldırı Sinop'ta, Samsun'da HDK heyetine yapılan saldırı da aynı faşist zihniyetin bir yansımasıdır.

Devrimci, demokrat ve yurtseverlere yönelik artan bu saldırı ve operasyonlar bizlere bir kez daha TC'nin faşist karakterini göstermiştir. TC tarihinde Derim'de, Maraş'ta, Çorum'da, Gazi'de, Halepçe'de, Roboski'de katleden devlet Türk-Sünni bir ulus yaratma hayali içerisinde imha ve asimilasyon politikalarına hız kesmeden devam etmektedir. TC devleti zihinleri tek tipleşen kendine minnet duyan bir anlayış yaratma ideallerini gerçekleştirirken bu yolda kendine muhalif her sesi yok etme amacını gütmektedir.

Devlet kamusal alanda dokunmadığı hiç bir alan bırakmayarak emek mücadelesi yürüten avukatları, doktorları, öğretmenleri tutuklamaktadır. Mücadele alanlarının önünü kesmeye yönelik geliştirilen bu politikalar gençliğin geleceksizliğini planlamaktadır. Bilimsellikten uzak, ezberci eğitim sistemi ile araştırmayan-sorgulamayan bir gençlik modeli yaratmaktadır. Öğrenci gençliğine yönelik geliştirilen neo-liberal politikalar sonucunda gelecek vaatleriyle geleceksizleşen, yozlaşan ve tek tipleşen bir gençlik yaratılmaktadır. Yaratmak istenen bu gençlik modeline karşı mücadele yürüten muhalif öğrencilere yönelikte sindirme politikaları, saldırı mekanizmalarını yaratmaktadır.

Son süreçte Yeni Demokratik Gençlik okurlarımıza ve faaliyetçilerimize yönelik yürütmüş oldukları demokratik mücadeleleri gerçekçe gösterilerek polis tarafından tehdit

etme, ajanlaştırma girişimlerinde bulunulmuştur. Devletin öğrencilerin öz sorunları olan bilimsel, parasız ve anadilde eğitim taleplerine dönük gerçekleştirdiği saldırıların yanı sıra devrimci gençlik mücadelesine ivme kazandıran Deniz'in, Mahir'in, İbrahim'in ve Mazlum'un düşüncelerinin savunucusu ve ardılları olan gençliğe yönelik korkuları her geçen gün artmaktadır. Ve gençliğin örgütlenme alanlarına özeldeliselelere idare-aile-polis birlikteliğiyle müdahale edilerek gençliğin örgütlenme eğilimi sindirilmeye çalışılmaktadır. YDG olarak neo-liberal politikaların çevrelemiş olduğu sistemi yok etmeye karşı örgütlü mücadele alanları yaratarak bütünden halk gençliğini örgütlenme misyonunu önümüze görev olarak koymaktayız.

Sistem çarkını döndürür iken her bir dışlisi sistematik

olarak kendini tekrar etmektedir. Bu dışlilerinin her biri devletin politikalarını ifade etmektedir aslında. Devlet tek düze yapısını koruyabilmek için sistemli saldırılarını sürdürmektedir. Sistemine muhalif olan her sesi kısmak için orantısız gücüne ivme katacaktır. Bizler bu düzenin akıntısına kapılıp gitmek yerine birleşik mücadele hattında Kürt, Türk, Laz, Ermeni, Arap, Çerkez, Alevi, Süryani olarak faşizmin akıntısına karşı hep birlikte mücadele edeceğiz.

Amed'de polis panzeri tarafından ezilerek katledilen Şahin hevalin mücadelesini ardılları olarak yaşatacağız. Önümüze çizmiş olduğumuz bu mücadele yolunda bizleri sindirmeye yönelik geliştirilen politikalara karşı daha fazla örgütlenerek mücadelenin her alanında direniş mevzileri yaratarak cevap olup, sesimizi yeni seslerle daha güçlü yükselteceğiz.

Ö
Z
G
Ü
RO
K
U
L

Yeni dönemde bir adım ileri!

Liseli YDG'yi yaratmak; bizim politikleşmemize, önderleşmemize, örgütlenmemize, örgütlememize, inisiyatifleşmemize, politika üretmemize bağlıdır. Bunu yapacak olanlar da bizleriz.

Güncel politikanın ve ülke gündeminin hareketli olduğu bu süreçte, toplumsal hareketliliğin de zemin bulduğu döneme tekabül etmektedir. Böylesi dönemlerde kitlelerin yükselen muhalefetine karşı paralel şekilde; egemen sınıflar da, saldırılarını yoğunlaştırıp-sistemli bir şekilde hareket ederek; saldırılarını pervasız bir şekilde sürdürmektedir. Bunun yaşamdaki karşılığı, daha fazla sömürü, daha fazla baskı, tutuklama ve katliam olmuştur. Tarihe baktığımız da açık bir şekilde kendisini göstermektedir. Ki ülkemiz özgülünde faşizm; kendisini bu pratiklerden doğru var etmiştir-etmektedir.

Özellikle son dönemde; ülkemiz özgülünde yaşanalar bunun açık ve net bir göstergesidir. Egemenlerin; emperyalizmin derinleşen krizi ile birlikte Ortadoğu'daki saldırılarına paralel şekilde uşaklıkta sınıf atlama, özellikle Suriye'de emperyalizmin müdahalesine dair TC cephesinden sürdürülen yaklaşım, emperyalizmin Ortadoğu'da ki varlığını perçinler niteliktedir. Tablo böyle iken, AKP eliyle ülke içinde de; "ileri demokrasi" palavraları adı altında özelde devrimci-demokrat-yurtsever kesime tasfiye amaçlı sürdürülen politika, yine devrimci-demokrat güçlere dönük baskı-sindirme ve operasyonlar bu çerçeveden bağımsız değildir. Bu süreç içinde özellikle tarihsel anlamı büyük olan Newroz'u anlamlandırmalıyız. Kürt ulusal mücadelesinde özgün bir yeri olan Newroz'u kürt ulusal kimliğinin özgürleşme mücadelesinden bağımsız ele alamayız. Bu yönüyle Newroz çalışmasını Kürt ulusuna yönelik saldırıları hedefe koyarak şekillendirmeliyiz. Kürt ulusuna kayıtsız şartsız kendi kaderini tayin hakkının tanınması özgürlük getirecektir şiarıyla mücadeleye ivme katmalıyız. Ayrıca 16 mart Halepçe katliamı da Kürtlerin yaşadığı zulüm ve baskıyı simgelemesi açısından unutulmaması gereken bir gün olarak gündemimizde yerini almalıdır.

Süreç böyle ilerlerken liseli halk gençliği olarak birinci dönemi bitirerek; ikinci döneme başladık. Ve bu süreçten payımıza düşeni almaktayız.

İlk dönemimizi bitirirken, arkamıza bakıp, pratiğimize yani geçmiş bir dönemimize bir göz atmalyız. Biz bir dönem boyunca ne yaptık? Hangi sorunlarla karşı karşıya kaldık? Bu sorunlara nasıl müdahale ettik? Ne kadar örgütlendik? Kitlelerle ilişkilerimiz nasıl veya ne boyutta? İdeolojik-politik olarak kendimizi ve çevremizi ne kadar ilerlettik? Ve benzeri sorular kendimizi, faaliyetimizi ölçüp-tartıp; eksiklerimizi ve zaaflarımızı görerek önümüzdeki süreci daha verimli bir şekilde örgütlememiz için önemli bir yerdedir. Genel olarak yaşadığımız birkaç önemli soruna değinerek önümüzdeki süreci nasıl ele alacağımızla ilgili bir değerlendirmeye bu yazımızı sunuyoruz.

Öncelik yukarıda belirttiğimiz gibi toplumsal sorunları bu

kadar yoğun olduğu bu süreçte liseli halk gençliği de bu sorunlardan bağımsız değildir. Liseliler bu sorunlarla beraber liseli kimliğinden kaynaklı aile içinde, eğitim hayatında, çevresinde birçok sorun yaşamaktadır. Bizim liselileri örgütlememiz, liseli örgütlülüğümüzü yükseltmemiz için bu sorunları doğru bir şekilde tahlil edip buna paralel bir şekilde politikalar üretip ve bunu hayata geçirmemiz gerekmektedir. Bunu özellikle yapacak olan liseli faaliyetimizin olduğu alanlarda ki yoldaşlarımızdır. Bu konuda ciddi sıkıntılar çekmekteyiz. Bu sorunu çözmek; politika üretip hayata geçirmek bizim ikinci dönem için ilk hedefimiz olsun. Örneğin: ikinci dönem yapılacak YGS veya LYS sınavına dair biz kendi alanlarımız da neler yapabiliriz? Sorusunu kendimize ve yoldaşlarımıza sorup tartışmalıyız. YGS ve LYS sınavında bu sene ne gibi değişiklikler oldu? Bu gibi sorularla en ince ayrıntısına kadar inceleyip teşhirini yapmalıyız. Sınav sisteminin hayatımızı karartan ve geleceğimizi ipotek altına alan muhtevası bu sınavlar vesilesiyle geniş kesimlere anlatmalıyız. Ve bu sınavlara karşı somutta tavrımızı koymalı du-yarsız kalmamalıyız.

Politika üretebilmek, kafa yormak, tartışmak, tartıştırmak için öncelikle kendi ideolojik-politik seviyemizi; nitelik durumumuzu sorgulayıp, değerlendirecek; kendimizi daha da geliştirmeliyiz. Anın yakıcı sorunlarından biri olan; inceleme, araştırma, okuma ve yazma sorununu ortadan kaldırmak ve bu sorunu çözmek için bireysel ve kolektif; inceleme, araştırma, okuma ve yazma çalışmalarına başlayarak önümüzdeki dönemi daha verimli bir şekilde değerlendirecek; ideolojik-politik niteliğimizi ilerletip; sürece daha da iyi bir şekilde hakim olarak, değerlendirerek, daha da militan bir şekilde göğüsleyebiliriz. Bu da bizim elimizdedir.

Bu süreçte lise faaliyetimizde Mart ayının özel ve müstesna tarihsel günleride gündemimize almalyız. 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nde özelde liseli kadınları hedefleyen çalışmalar örgütlemeli bu tarihsel güne duyarlı kılmalıyız. Bunun yanında 12 Mart gazi katliamı ve 16 Mart 1978 öğrenci katliamlarına karşı tarihsel bilincimizi sınıfsal öfkeye dönüştürmeliyiz.

Kısacası yeni bir dönemi daha iyi bir şekilde karşılamanın yolu bizim bir adım daha ileriye çıkmamızdan geçmektedir. Yani bizim atacağımız adımlardan geçer. Liseli YDG'yi yaratmak; bizim politikleşmemize, önderleşmemize, örgütlenmemize, örgütlememize, inisiyatifleşmemize, politika üretmemize bağlıdır. Bunu yapacak olanlar da bizleriz. Yani Liseli YDG'lileriz. Önemli olan sorunlarımızı, zaaflarımızı, eksiklerimizi bulup zamanında müdahale etmektir.

YÖK Yasa Taslağı ve özgürlükler kapsamında “inanç özgürlüğü”!

Uzun zamandır gündemimizde olan ve daha da gündemimizde olmaya devam edecek olan YÖK Yasa Taslağı' nı incelemeye devam ediyoruz. Taslak içerisinde var olan maddelerden çokça tartışılanlardan biri de kılık kıyafet yönetmeliğine dair eklenen maddeler. İlk taslakta değinilmeyen ancak son taslağın 4.maddesinde yer alan “Her öğrenci eğitim-öğretim hak ve hürriyetinden siyasi düşünce, dil, din, mezhep, inanç, ırk, renk, cinsiyet, kılık-kıyafet tercihi ve diğer sebeplerle herhangi bir ayırım gözetilmeksizin eşit olarak yararlanır. Hiçbir öğrenci yukarıda belirtilen sebeplere dayalı olarak eğitim-öğretim hakkından ve hürriyetinden mahrum bırakılamaz.” maddesine biraz daha yakından bakmak gerekiyor.

Özgürlükler herhangi biri/birileri/kurumlar tarafından bahsedilemez, devredilemez, kısıtlanamaz haklardır. Fikirlerin bir yansıması olan dış görünüşler ve bu görünüşün birey tarafından biçimlendirilmiş dış halleri birer özgürlüktür ve biçimlendiriliş tarzı yine bireyin iradesinde olması gereken olgudur. Fakat var olan sistem içerisinde birçok hakkın gasp edilmesinden kılık kıyafet özgürlüğü de nasibini almıştır. Tek tipçi-faşizan zihniyet yıllardır kendi istediğini bizlere giydirmeye kendi ideolojisi çerçevesinde dış görünüşümüzü şekillendirmeye çalışmıştır. Yıllarca parka giydiği için gençler fişlenmiş, puşi taktığı için ‘terörist’ ilan edilmiştir. Bu sorun toplumun birçok kesimini mağdur etmiştir, etmeye de devam etmektedir. Bunun en somut örneklerinden biri de, yıllardır üniversitelerde ve kamu kuruluşlarında kadınların başörtüleri/türbanlarıyla üniversitelere alınmaması sorunudur.

Dini nasıl yorumladığımız hangi bakış açısıyla ele aldığımız elbette ki önemlidir. Ama sorun özgürlükler sorunu olunca yaptığımız eleştirileri özgürlükler çerçevesindeki ince çizgiyi göz önüne alarak yapmamız gerektiğini bilmeliyiz. En nihayetinde bahsettiğimiz şey inanç özgürlüğüdür ve onun yansımalarıdır. İnançlarından kaynaklı eğitim, çalışma gibi temel haklarını kısıtlama üzerine kurulan kural; yasa vb. düzenlemeler kesinlikle karşı çıkılması savunulmaması gereken düzenlemelerdir. Yıllardır başörtülerinden, türbanlarından ötürü üniversitelere alınmayan kadınlar bir şekilde evlerine geri gönderiliyor dört duvar arasında hapsediliyor. Ne olursa olsun bir insanın (hele ki her yerde ezilen kadının) inancından ötürü temel haklarından alıkonulması insani bir durum değildir.

Yaklaşık üç yıldır fiili olarak üniversitelere başörtüleriyle girebilen kadınlar yeni YÖK yasa taslağıyla birlikte resmi olarak da girme haklarına da sahip olacaklar. Yasa taslağının bu maddesi her ne kadar bir bütün üniversite gençliğine verilmiş bir hak olarak gözükse de özünde türbanın ‘yasallaşması’ için atılmış bir adım olduğunu görmemek elde değil. Ama en nihayetinde bu hak-

kın tanınması, inanç özgürlüğünü kapsaması ve kadınlar açısından onların hareket alanını genişleten bir düzenleme olarak ele aldığımızda bir hakkın yasalaşması olarak görülmektedir. Ancak bunun var olan AKP hükümetinin bir politikası olduğunu üniversite gençliğini bu yönlü politikalarla etkilemeye çalışıp var olan toplumu ‘dincileştirme’, ‘gericilileştirme’ politikalarının bir parçası olduğunu da görebilmek gerekiyor. Çünkü şunu çok rahat söyleyebiliriz ki; var olan maddede her ne kadar çoğulu kaplayan bir özne belirlenmişse de, var olan sistem içerisinde bu madde kabul edilse dahi yine kadınlar ‘dekolte’ giydiği gerekçesiyle tacize maruz kalacak, eşcinsel biri giyiminden kaynaklı dışlanacak hocaların not kırımına bile uğramaya devam edecektir. Bunlar olan ve olmaya devam edecek olan durumlardır. YÖK bunu her ne kadar ‘özgürleşiyoruz’ şiarıyla önümüze koymaya çalışsa da; üniversitelerde hali hazırda var olan ötekileştirme, dıştalama, farklılığı yok etmeye çalışma politikalarından vazgeçmedikçe bunlar fazla yüzeysel ve sadece ölü metinler olarak karşımıza çıkıyor. Bizim için burada esas olan bir kazanım olarak inanç özgürlüğü kapsamında atılmış bir adım olması ve kadınlara yönelik bu saldırının ortadan resmi olarak kalkmasıdır.

Maddeyi bir bütün incelediğimiz zamanda aslında çok samimi olmayan ifadelerin yer aldığını görebiliyoruz. ‘ Dil, din, ırk, cinsiyet, vb.’ farkı gözetilmeksizin herkesin eğitimden eşit derecede yararlanabileceği söyleniyor! Bu aslında anayasada da var olan temel maddelerden biri. Anayasada var olan bir madde uygulanmadığı halde YÖK bunu yasa taslağına koydu diye uygulanacak hali yok herhalde! Ki anayasal bir hakkın bir yasa da yeniden vurgulanması kısıtlama ve sınırlamalara idari olarak devam edileceğininde işarettir. Ki olanda bu zaten! Bu maddenin ne kadar uygulandığını görebilmek için yüzümüzü şöyle bir çevirip üniversitelere bakmak yetiyor. Mesela sorasınız geliyor; “Madem herkes eşit o zaman neden neredeyse duyarlı bütün Kürt gençleri okullarından koparılıp hapselere gönderiliyor? Neden yemekhaneyi boykot ettiği, YÖK’ü protesto ettiği için onlarca öğrenciye soruşturmalar açılıyor, okuldan uzaklaştırılıyor, atılıyor? İrk gözetmeden, siyasi görüş gözetmeden herkes eşitti hani? Daha yazın Marmara Üniversitesi İletişim Fakültesi yüksek lisans sınavlarında Kürt öğrencilerin isimlerinin yanına “P” (PKK’li demek oluyormuş !), devrimci olanların yanına çarpı işareti konuldu, fişlenen bu öğrencilerin sınavdan geçmesinin önü kapatıldı. Bu, sadece küçük bir örnek. Bizler üniversitelerde daha nicesini yaşıyoruz.

Öz olarak şunu demek istiyoruz; bu madde fiili olarak yapılan bir eylemin, üniversiteye başörtüyle girmenin, YÖK tarafından resmiyet kazanmasından başka hiç bir işlev görmemektedir. Buda temel hak ve özgürlüklerin kirli siyasetin pençesinde ne derece yozlaştırıldığına işarettir.

YÖK Yasa Taslağı ve üniversitelere devredilen yetkiler

Geçtiğimiz yılın Eylül ayında kamuoyunda tartışılmaya başlayan “Yeni YÖK Tasarısı”, sermaye sahiplerinden medyaya ve hükümet kanadına kadar birçok kesimin dikkatini çekmiştir. Tartışmalar YÖK’ün kendi sitesinde yayınladığı tasarı üzerinde yoğunlaşmış ve her kesim kendi hayalinde ki üniversiteleri dile getirmiştir. Ancak bu kesimler arasında tahmin edebileceği gibi öğrenciler bulunmamaktadır.

Eşyanın doğası gereği, hem sermayenin hem de emekçi kesimin ya da daha net tabirle sömüren ve sömürülen kesimin ortak çıkarına hizmet edecek bir yasanın çıkması mümkün olmayacağına göre, sermaye sahiplerini heyecanlandıran bu yasa tasarısının kimlere hizmet ettiği/edeceği açık bir şekilde görülmektedir. Bu yasa tasarısında nelerin yer aldığına kısaca bir göz atmamız bile, tasarının ne amaçladığını bize açıklamaya yetmektedir.

Eğitim daha da ticarileşiyor! Üniversitelerin piyasalaşmasına hayır!

Öncelikle bu yasa tasarısının “değişen dünyaya” ayak uydurabilmek, “ileri demokrasi” kanunları çerçevesinde “piyasa ihtiyaçlarına” cevap verebilmek için hazırlandığı görülmektedir. Tasarıyı hazırlayanlar, tasarıya “mali özerklik” ve sermaye temsilcilerinin üniversite yönetimine girmesi gibi maddeleri ekleyerek ekonomik menfaatleri gizlemeye bile gerek duymazken, akademik özgürlükler ve kaliteli üniversiteler gibi kulağa hoş gelen kavramları da eklemeyi ihmal etmemişler.

Bu tartışmalar eşliğinde YÖK Başkanı Prof. Dr. G. Çetinsaya, “YÖK’ün yetkilerinin bir kısmını üniversitelere devredeceğini” açıkladı. Bu açıklamaları kısaca değerlendirmek gerekirse; öncelikle akademisyenlerin ve üniversite çalışanlarının zaten kısıtlı olan haklarının daha fazla gasp etmeye yönelik çalışmalar yapıldığını görmekteyiz. Özellikle üniversitelere sözleşmeli personel çalıştırma ve performansa göre değerlendirme gibi kriterler getirerek, piyasa ekonomisine uygun “rekabet edebilecek” hale getirilmek istendiği belirtilmektedir. Neo-liberal politikalar eşliğinde sermayenin üniversitelerde söz sahibi olmasını, sermaye ihtiyaçları doğrultusunda bölümler açılmasını ve tüm bunların ötesinde üniversiteleri ticarileştirerek sömürüyü daha da arttırmak isteyen egemenler, öncelikle akademisyen haklarında kısıtlamalara gitmiştir. Yine aynı şekilde rektörlük seçimleri için sunulan alternatifler ise öğrenciyi yok sayan ve son sözü yine cumhurbaşkanına bırakacak şekilde düzenlenmeye çalışılmaktadır. YÖK Başkanı, denetimle ilgili sorulara ise Sayıştay’ın hali hazırda kontrol ettiğini ve kalite ajansları yoluyla mali, idari ve akademik denetimin karşılanacağını belirtmiştir. Ancak geç-

tiğimiz günlerde Redhack’in açıkladığı belgeler, üniversitelerde yolsuzluğun ve keyfi uygulamaların ne boyuta ulaştığını açık bir şekilde göstermiştir. Bu belgelere rağmen herhangi bir yaptırım uygulanmadığı ve sözde denetim mekanizması olan Sayıştay’ın ise son çıkan yasalarla hükümetin kontrolü altına girdiği bilinmektedir.

Rekabetlerin diyarı üniversiteler

Kalite kontrolü olarak belirtilen bir diğer denetim aracı ise özde akademisyenleri performansa göre değerlendirip rekabet ortamı sağlamak ve özgür düşüncenin önüne geçmek için uygulanmak istenmektedir.

Sermaye sahiplerinin üniversite yönetimine girmesi için yapılan açıklamalarda ise “küreselleşmeye” ve “2023’e” atıfta bulunan YÖK Başkanı, endüstri ile etkileşime girmeyi ve bilimsel anlamda rekabeti ve bunun için de patent benzeri konularda sermaye ile işbirliğini önermektedir. Bu çalışmaların sermaye cephesinde nasıl bir yankı uyandırdığına bakmak gerekirse, TÜSİAD’ın 159 sayfalık taslak önerisine bakmak yetecektir. Önerilerde sık sık “Bologna Deklarasyonu’nun” tam anlamıyla uygulanmadığından şikâyet eden TÜSİAD, “değişen dünya” ile rekabet edebilmek için reformlar beklediğini ifade etmektedir. Tabi bu reformların, öğrencileri daha fazla sömürmeye, ucuz emeğe ve üniversitelerin sermaye ihtiyaçları doğrultusunda ticarileştirilmesine yönelik olduğu gayet açıktır. Tüm bunların yanı sıra hükümete yakın olan gazetelerin “darbe ürünü YÖK kaldırılıyor” ve “üniversiteler özleştiriliyor” gibi halkı aldatmaya yönelik ifadeler kullanması ise, tasarının TÜSİAD ya da MÜSİAD ile sınırlı olduğunu göstermektedir.

Öğrencilerin üniversite söz sahibi olmamasını da “hukuki sonuçlar doğuracağı için onlar zararına olabilir” diyerek açıklayan YÖK Başkanı, pişkinlikte de sınır tanımayacağını göstermiştir. Öğrenci haklarını ve isteklerini, hükümete ve devlete methiyeler düzen sözde “öğrenci konseyi” gibi YÖK ürünü oluşumlara soran egemenler, muhalif öğrencilere yapılan baskılardan ve tutuklamalardan ise söz etmemektedir.

Özetlemek gerekirse; askeri faşist darbenin ürünü olarak ortaya çıkan YÖK, günümüz neo-liberal politikalarına cevap verebilmek için belli dönüşümlere ihtiyaç duymaktadır. Ancak bu değişimlerin geçmişte de olduğu gibi öğrencilerin lehine olmadığı gayet net bir şekilde görülmektedir. Yıllardır gençliği potansiyel tehlike olarak gören, kontrol altında tutmak isteyen, gençliğin bünyesinde taşıdığı enerjiyi pasifize etmek ya da sermayeye kanalize etmek isteyen egemenlere, son sözü öğrenci konseyleri değil yine halk gençliği söyleyecektir.

FORUM

Saldırlara yanıtımız; örgütlü mücadeleyi yükseltmek!

Yeni dönemi karşılarken mevcut durumumuzu tespit etme, kitlelerle bağlarımızı güçlendirecek bununla birlikte kitle hareketini yükseltecek, devrimcileştirecek temel noktaları doğru tespit etme, yorumlama gerekliliği kaçınılmaz bir görev olarak karşımızda durmaktadır. Ancak bütün bu gereklilikleri yerine getirdiğimiz koşullarda kitlelerle bağlarımız güçlenecek ve attığımız adımlar ancak bu koşullarda kitleler nezdinde karşılığını bulacaktır.

Kitlenin sistemle derinleşen çelişkilerini doğru kavramak görünle yetinmeyerek meseleyi bütünlüklü olarak özümsemek adımlarımızı tereddütsüz atmamıza hizmet edecektir. Geçtiğimiz döneme baktığımızda egemenlerin öğrenci gençliğe dönük sayısız saldırısıyla karşı karşıya olduğunu çok somut görmekteyiz. Harçların “kaldırılmasından” tatalım da yeni YÖK Yasa Taslağına, en demokratik eylemlere dönük sayısız üniversitede gerçekleştirilen polisin pervasız saldırıları bize çok net gösteriyor ki egemenler kitlelerin biriken öfkesini bir araya gelerek haykırmaktan bu denli korkmaktadır. Bütün bu saldırıları gerçekleştiren de, bu korkuyu bu şekilde dışa vuran faşist zihniyettir. Bu yüzden özellikle ODTÜ’de başbakanı protesto eden öğrencilere egemenlerin çeşitli sözcüleri türlü türlü yaftalamada bulunmuştur. Onlarca öğrencinin yaralanması ve gözaltına alınmasıyla sonuçlanan polisin bu kadar azgınca gerçekleştirdiği bir saldırı ancak bu şekilde örtbas edilebilirdi.

Egemenlerin saldırılarının hız kazandığı süreçlerle, kitle hareketinin ivmelendiği ya da ivmelenme potansiyeli taşıdığı süreçler arasında doğru orantı vardır. Çünkü egemenleri korkutan ve uykularını kaçırın ve bu yüzden azgınca saldıran şey, kendilerine yöneltilen saldırılara karşı kitlenin öfkesinin sokaklara taşması ve alanları zapt etmesidir.

Şimdi yeni döneme başlarken eksikliklerimizi giderek, olumluluklarımızı geliştirerek, bize yöneltilen saldırıları geri çevirecek, egemenlerin saldırılarına gerçekten yanıt olabilecek bir örgütlenme yaratmak kaçınılmaz görevlerimiz arasındadır.

Sonuç olarak bize yöneltilen saldırılardan sadece rahatsız olmak, söylenmek, eleştirmek bu saldırılarla mücadele etmemiz için yetersizdir. Gerçekten rahatsız olmak

müdahale etmeyi gerektirir. Bütün bu saldırılarla nasıl mücadele edeceğimiz sorusu hepimizin ortak paydası olan bir meseledir. Bu yüzden bütün bu saldırıları bertaraf etme meselesi hepimizin sorumluluğudur. Unutmamalıyız ki en demokratik taleplerimize dahi azgınca saldıran egemenlerin saldırıları bizim tarafımızdan karşılığını bulmadığı sürece hız kazanarak devam edecektir. Sistemli saldırılara ancak örgütlü gücümüzle cevap olabiliriz. Çünkü egemenleri en çok korkutan ve geri adım attıran şey kitlelerin örgütlenerek, sorunlarına sahip çıkacak bir bilinci kuşanmasıdır. Sadece rahatsızlık duyarak söylenmek bize geleceğimizi kazandırmaz, ancak örgütlenip sistemin karşısına bir güç olarak dikildiğimizde geleceğimizi kazanmak için önemli bir adım atmış oluruz. Sonrasında yapmamız gereken şey egemenlerin saldırılarının temelini oluşturan politikalara karşı sistemli, sürekli pratik bir hat örme sorumluluğumuzdur. Ortaya koyduğumuz politikalarımıza sürekli olarak hayat verme çabası içerisinde olmamız gerekiyor. Çünkü ihtiyacımız olan şey, var olan durumu tespit etme, eleştirme vb. değil bütün bunlara karşı mücadelede ısrardır.

Şimdi önümüzde yeni YÖK Yasa Taslağıyla birlikte karşı karşıya olduğumuz saldırılar durmaktadır. Bu esas görevin yanında faaliyetimizi yoğunlaştırmamıza ve yoğun kitle faaliyeti içine girmemize vesile olacak tarihsel, takvimsel gündemler vardır. Özellikle 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü, 12 Mart Gazi Katliamı, 16 Mart İstanbul Üniversitesi’nde 7 öğrencinin katledilmesi ve 21 Mart Newroz gibi takvimsel gündemler yoğun bir faaliyet sürecine hazırlığı gerektiriyor. Bunların yanında YÖK gibi önemli bir gündem de önümüzde durmaktadır. 30 yılı aşkın süredir öğrenci gençliğe dönük geleceksizleştirme politikalarından başka hiçbir şey üretmeyen böylesi bir kurumun yeni şekline karşı gerekli mücadele hattını örgütlenme sorumluluğuyla karşı karşıyayız. Bu yasanın bir bütün olarak halk gençliğini geleceksizleştirme politikalarının en somut adımı olduğunu unutmamamız gerekiyor. Taleplerimizi daha güçlü haykırmalı, bizi geleceksizleştirmeye dönük gerçekleştirilen bütün bu yasalara, uygulamalara karşı güçlü bir biçimde yanıt olmalıyız.

“Terörizmin Finansmanının Önlenmesi Hakkında Kanun Tasarısı”

Pervasızlıktan başka birşey değil!

Hapishanelerinde tutsak ettiği insanların sayısında rekor koşan Türkiye; bu saldırılarına büyük oranda dayanak olan Terörle Mücadele Yasası'na yerleştirdiği ekle yeni saldırıların yolunu döşüyor: “Terörizmin Finansmanının Önlenmesi Hakkında Kanun”. Türkiye’de ve dünyada artan yoksulluk ve kapitalizmin içinde bulunduğu kriz hali; sistemi, halkın alternatif olarak gördüğü veya potansiyel tehdit oluşturan örgütlerin denetim altında tutulabilmesi ve yok edilebilmesi için harekete zorlamaktadır. Yani bu kadar saldırgan olmaları, bize aynı zamanda çıkmazda olduklarına dair ipuçları da vermektedir.

Benzer sebeplerden ötürü uluslar arası bir sözleşme (Terörizmin Finansmanının Önlenmesine dair Uluslar arası Sözleşme-1999) dâhilinde hareket ettiğini belirten Türkiye, bu kanunu hazırlamasına gerekçe olarak şunları söylüyor: “Sözleşme, özellikle terörist amaçlara hizmet edeceğinden şüphelenilen veya terör suçlarının işlenmesi için kullanılan veya kullanılmasında için oluşturulan fonların ya da bu suçlardan temin edilen kazançların tespitine, bulunmasına, dondurulmasına, bunlara el konulmasına, müsaadesine, faillerinin kovuşturulmasına ve cezalandırılmasına yönelik gerekli ve etkili önlemlerin oluşturulması ve devletler arası işbirliğinin geliştirilmesi amacıyla cezaî, hukukî, ve idarî tedbirler alınması ve karşılıklı yardımlaşmanın artırılması yükümlülüğünü getirmektedir.”

“1267 sayılı Kararla terörizme finansal destek sağlayan kişi ve örgütlerin listesi belirlenerek, BM üyesi devletlere bu listede yer alan kişi ya da terör örgütlerinin malvarlıklarının dondurulması yükümlülüğü getirilmektedir.

1373 sayılı Kararla ise terörizmin finansmanının, sözleşmede yapılan tanım çerçevesinde taraf ülkelerce suç haline getirilmesi, terörizmi finanse eden gerçek ve tüzel kişilere ait malvarlıkları ile terörizmin finansal kaynaklarının dondurulması ve terör örgütlerine her türlü desteğin kesilmesi ve uluslar arası işbirliğinin sağlanması istenmektedir.”

Yani yukarıdaki maddeler ve “Terörizmin Finansmanının Önlenmesi Hakkında Kanun” ile devlet, mahkeme süreci başlatmadan bu “suçu” işlediğini düşündüğü vatandaşların mal varlığına el koyacak. Kolayca sarf ettiği “terör” suçlaması nedeniyle yüzlerce kişinin çoğu zaman dayanaksız bir şekilde hapislerde tutulduğu düşünüldüğünde, bu kanunun iktidar tarafından nasıl kullanılacağını tahmin etmek zor değil.

Bu yasayla, haklarında herhangi bir soruşturma başlamadan sadece polis ve istihbarat verilerine dayanarak, “terör” finansmanını sağladığını iddia ettiği kişi veya kişilere 7,5 yıldan 15 yıla kadar hapis verilebilmesinin önünü açacak. De-

ğerlendirme Komisyonu 1 yıl içinde soruşturma başlatılmasa bile dondurma kararının devamına hükmedebilecek. Bu noktada idarenin keyfiyeti açıkça söz konusu olup aleyhine malvarlığının dondurulması kararı verilen gerçek ya da tüzel kişilerin mülkiyet haklarının keyfi olarak ihlali anlamına gelecektir. Yasayla “terörizmin finansmanının önlenmesi amacıyla fon sağlanması ve toplanması” gibi son derece muğlak bir ifade ile yeni bir yasak türetiliyor. Buna göre, “terör örgütlerine veya teröristlere fon sağlayan veya toplayan” kişi, fiili daha ağır cezayı gerektiren başka bir suç oluşturmadığı takdirde, 5 yıldan 10 yıla kadar hapse mahkûm edilebilecek.

Yasada, “malvarlığının dondurulmasında bir kişi veya kurumun sağladığı fonun terör eylemlerinde kullanılacağını bilerek, vermesi” kriteri aranacak denirken, sağlanan fonun suçun işlenmesinde kullanılmış olup olmaması önem taşımayacak. Söz konusu para kullanılmasa da bilerek para verdiği için fail cezalandırılacak. Hukuki gerekçe aranmayacak.

Yasayı daha da ayrıntılandırarak değerlendirmek mümkün fakat yazımızın uzunluğunu sınırlı tutacağımızdan en çarpıcı yerlerine yer vermeye çalıştık. Daha da anlaşılır olabilmesi açısından birkaç somutlama ile yazımızı bitirelim.

Örneğin, düzenli olarak yapılan operasyonlarda; yasal olan dergiler, gazeteler, afişler yasadışı ilan edilebiliyor. Bu kapsamda da bu materyalleri basan yayın evlerinin, yayıncılık şirketlerinin hiçbir soruşturma başlatmadan tüm faaliyetlerini ve mal varlığını dondurup ve elbette ki sonunda davayı kazanarak tüm bunlara el koyması işten bile değil.

Ya da yasal dergileri satın alan kişilerin, (bu dergilerin sürekli yasadışı muamele gördüğünü ya da yasadışı örgütlere çıkar sağladığı iddiasını hesaba katarsak) başının derde girmeyeceğinin de bir garantisi yok. Muhalif belediyelerin de saldırdan etkileneneğini söylemek de kehanet değil.

Attığımız adımdan, aldığımız nefese kadar tüm yaşam olanaklarımızı kesmeye, onu da yapamazsa denetim altına almaya çalışan faşizmin bu yeni hamlesi dikkate almaya değer. Zaten azgınca saldıran devletin tüm bu saldırıları yasal zemine oturtma çabasından başka bir şey değil şu yeni kanun.

İlk değil bu, daha önce de gördük böylesini!

“Türk bu ülkenin yeğane efendisi, yeğane sahibidir. Saf Türk soyundan olmayanların bu memlekette tek hakları vardır; hizmetçi olma hakkı, köle olma hakkı. Dost ve düşman, hatta dağlar hakikati böyle bilsinler.” (19 Eylül 1930 Mahmut Esat Bozkurt Adalet Bakanı)

“Türk Ulusuyla Kürt Milliyetini eşit, eşdeğerde gördüremezsiniz.” (24 Ocak 2013 Birgül Ayman Güler CHP Parti Sözcüsü ve İzmir Milletvekili)

Artık yabancı değil bu halk bu sözlere, kin ve nefrete. Zaman değişse de biçim yenilense de yaklaşım ve ideolojik tutumun özü değişmiyor.

Ne zaman ki Kürt halkının hak talebi için bir süreç gerçekleşsin, ‘ulusalcı-milliyetçi’ kesimler silahlarını kuşanma psikolojisine giriyorlar. Türk halkını Kürt halkıyla eşit göre-

mezsiniz deyip peşinden de ulusçuluğun, Türklüğün milliyetçilik olmadığı, kafatasçılık olmadığı, egemenlik sınırları içindeki bütün etnik kimlik ve mezhepleri içerdiği konusunda yakarışlar öne sürülüyor. Peşinden istifalar, hükümet kanadından eleştiriler vs. İstifa eden ve eleştirenler sanki bu sözlerle ve anlayışla ilk defa karşı karşıya geliyorlar. Baktığımız zaman; baş sebebi olarak bu sürecin devlet tarafından beklenen çözüm olması ve az bir zararla süreçten çıkma mantığıyla gerçekleşen istifalar bunlar. İstifa eden şahsiyetler bu süreçten önce kimin yanında da şimdi halkçı görünme oyunlarına giriyorlar. Zihniyet, akıl ve sistem içersinde ezen güç yaratan İttihat ve Terakki geleneği aynı, değişen bir şey yok ama bir başka değişim var ki bunu görmek istemeyenler hep korkularını yenmek için kafalarını toprağa gömüyorlar. İşte bu değişen, Kürt halkının konumu, gücü, örgütlülüğü ve etkisidir. Aslında kafaların toprakta kalması iyi; zaten en iyi oraya yakıştır, halkın ayakları altına!

Al birini, vur ötekine!

Sözlerin peşinden hemen sonra hükümet kanadından açıklama geldi. Bülent Arınç başladı konuşmaya: bir bilim kadınının bunları söylememesi gerektiğini söyleyerek, faşizm tarifine girişti. Güler’in kesinlikle özür dilemesi ge-

rektiği, bunun aymazlık olduğu, safını belirlemesi gerektiği üzerine konuştu da konuştu. Kadın sorunundaki her olumsuzlukta etkisi olan bu sistem; kadını eve bağlayanın, ucuz iş gücü ve cinsel obje görenin ta kendisi değil midir? Yasalarında, söylemlerinde kadın tarifi değil de çocuk doğuran bir makine tarifi yapan fiiliyatlar ve süreçler ören bu kafalar; kadınların özgürlüğüne ve yaşamına kastettikten sonra nasıl oluyor da bilim kadınının

hangi biçimde olması gerektiği hakkında kelimeler sıralayabiliyor! Dersim, 6-7 Eylül Olayları, Maraş, Sivas, Gazi, Roboski gibi düzinelerce katliama, asimilasyona imza atıp daha sonra da faşizm tarifi yapmak aymazlıktan başka bir şey değil.

Bir söz vardır, tam da uyar bu duruma: “Dinime küfreden Müslü-

man olsa!” CHP bugün böyle bir söyleme imza atmıştır. AKP ile CHP zaman zaman rolleri değiştirseler bile aynı sorunlar kesinlikle yaşanır; aslında kardeş birer partidirler. Çünkü damarlarındaki “asil kan”; İttihat ve Terakki’den, Kemalizm’den, İsmet İnönü’den, Demokrat Parti’den, gerçekleşen AFC’lerden almışlardır. Türklüğün asimilasyoncu ve kapsayıcı olarak nitelendirilmesi Türklüğün üstünlüğü ve olumlu bir özelliği olduğu anlamına gelmez tam tersine büyük olumsuzluğunu ve yanlışlığını içerir. Diyelim ki Türklük ve Kürtlük eşit değil, peki Kürtlerin Türklerle eşit olması için ne yapması lazım? Bu soru; süreci, hedefi ve çoğu soruyu açıklamada yeterli olabilir. Türklük, bu gücünü ve konumunu kurulan bir devletten yani egemen ulus olmaktan almaktadır ve bekasını sürdürmektedir. Kürtlerin Türklerle eşit olması için yegane yol Kürt ulusu üzerindeki her türlü ulusal baskının ortadan kalkması, Kürt ulusunun dilediği zaman ayrılma hakkını özgürce kullanmasının kayıtsız şartsız tanınmasından geçmektedir. Kürt ulusu bu hakkı elde ettiği noktada tam bir eşitlik ve ulusal özgürlük koşulları sağlanmış olacaktır. Aksi durumda Birgül Ayman Güler’in dediği gibi Kürtler Türklerle eşit ve eşdeğer olmayacaktır. Türk ulusunun ayrıcalıkları, ne kadar kardeşlik, eşitlik nutukları atılırsa atılınsın korunacaktır.

(İstanbul’dan bir YDG’li)

Denge Civanê

Terörize olmak, terörize etmek ve terlemek...

Geldiğimiz süreçte yine ve yeniden Kürt ulusal sorunuyla ilgili ne bizim ne de sorun için yeni olan bir diyalog- müzaker sürecinin içerisindeyiz.

Yeni çıkarılan yasalarda devlet yetkililerin söylemlerinde ve burjuva kalemlerinin değindiği konularda, bir bütün olarak görebildiğimiz şey, sistemin oluşan muhalefete ve yıllardır mücadele yürüten örgütlerin siyaset yapma biçimine, politikalarına bir ayar verme, doz belirleme, imaj ve şekil çizme çabasında olduğudur.

Bunu da devletin var olan -özellikle silahlı mücadele yürüten örgütlere, yani kabaca veya kendilerince “çizgiyi aşan” yapılarla ayar verme çabası, bu örgütlere karşı girdiği tasfiye saldırılarının ürünü olarak yorumlamak gerekiyor. Türk devletinin Kürt Ulusal Hareketiyle başlatmış olduğu müzakere süreci de, aynı şekliyle devletin PKK’nin tasfiyesi amaçlı ilgi duyduğu bir “sorun”dur. Kaldı ki devlet tarafından yapılan hemen her açıklamada esas amaçlarına ilişkin vurgular yapmakta herhangi bir sorun da görmüyorlar. Devletin bu döneme ilişkin bir hayli albenisi olan ve tüm yetkililerin içselleştirdiği marş: “siyasetle müzakere, terörle mücadele” olurken, konuya ilişkin sarf edilen her söz ve girilen her pratik bunu doğrular nitelikte seyrediyor.

Başta Türk devleti başbakanı Tayyip Erdoğan olmak üzere tüm sistem sözcülerinin söylemleri, devletin ulusal soruna nereden baktığını gösteriyor.

“Bu, yeni başlamış bir süreç değil. Buradaki gayretimiz, terörle mücadelede başarılı olabilmektir.” (R.T.Erdoğan, Afrika gezisi öncesi röportajından), “Uсталık dönemindeyiz. Terör belasının üstesinden geleceğiz. Bundan hiç kimsenin şüphesi olmasın.”, “Terörle mücadele terörün kökü kazınana kadar, terör bitene kadar devam edecektir. Bu operasyonlar gerek duyulduğu her an tereddütsüz yapılacak, mücadele sonuna kadar devam edecektir. PKK da sonu hüsrarla biten örgütler arası-

na girecek ve emeline ulaşamayacak.” Bu sözler de Milli Savunma Bakanı İsmet Yılmaz ve Başbakan Yardımcısı Bekir Bozdağ’ın nam-ı diğer barış sürecindeki konuşmalarından...

Çelişkiler çözülene dek kendisini koruyacaktır

Sorunun taraflarından biri soruna böyle bakarken ve şiar edindikleri slogan “siyasetle müzakere, terörle mücadele” olurken diğer taraf ise artık, kulakların bir şeyler işitmesinden çok gözlerin bir şeyleri görmesi gerektiğini söylüyor.

Devlet nezdinde durum açık ve hâlâ Kürt sorunu diye bir şey yok, terör sorunu vardır.

Sistem tarafından ulusal sorunun en başından beri böyle konulması gelecekte hangi adımları, nasıl atacaklarına dair ipuçlarını barındırırken bu zamana kadar gösterdiği pratik ve tutumla birleştirdiğimiz zaman olayın bütününe görebiliyoruz. Kaldı ki Kürt halkının müzakere döneminden beklentilerine baktığımızda eskiye nazaran daha umutsuz...

Kürt ulusal sorunu bu müzakere döneminde de sürecin nereye evrileceği noktasında henüz kanaat getirebileceğimiz bir doygunluğa ulaşmadı. Ancak mesele birçok ihtimali bünyesinde barındırıyor olsa da, Kürt Ulusal Hareketi cephesinden olumlu (ulusal hareketin talepleri ekseninde) veya olumsuz da sonuçlansa özde bir değişikliğin yaşanmayacağı konu, ulusal kökenli çelişkilerin kendisini koruyacağıdır. Üzerinde duracağımız, dikkat edeceğimiz ve mücadelemize yön vereceğimiz esas halka da burasıdır.

Bizim Kürt ulusal sorunuyla ilgili ortaya çıkan çelişkileri doğru çözümlenemiyor, sorunu doğru adlandırmamız ve çıkarımlarımıza göre bir pratik hat belirlememiz gerekiyor.

Ulusal Hareket nezdinde geline her böylesi süreçte öne çıkan ve tartışılan bir mesele de; PKK biterse, tasfiye edilirse, barış olursa vs. vs. söylemleri ile karşılaşılıyor. Elbette PKK gibi silahlı mücadele yürüten bir örgütün ileriki süreci kuşkusuz ki bizi de fazlasıyla ilgilendirir ve üzerinden es geçilebileceğimiz herhangi bir konu değildir. Ancak sorunun esasını oluşturmaktadır. PKK’yi de diğer tüm örgütlenmeleri de oluşturan var olan çelişkiler olmaktadır. Bu çelişkiler aynı yoğunlukta devam ettiği süreçte de her daim kendi içerisinde bir örgütlenme doğurmasını bilecektir. Bize düşen görev Kürt ulusal sorununda çelişkileri doğru kavrayıp proleter devrimci hattımız çerçevesinde hareket etmektir.

Rojava'ya dokunmak, Amed'e dokunmaktır!

Rojava'ya (Suriye Kürdistanı) dokunmak Kürt'ün onuru-na, benliğine dokunmaktır. Bu durumda Rojava'yı savunmak, başta ülkemiz ezilenleri olmak üzere dünya halklarının önemli bir görevidir. Türkiye'nin örgütlediği silahlı çeteler ile Baas rejiminin saldırılarına karşı tek bir güç halinde AKP'nin yaptığı bu saldırgan ve gerici politikaya karşı koymalıyız. Baas rejiminin uygulamalarına ve Türkiye'nin eğittiği, örgütlediği silahlı çetelere ezilen Kürt ulusunun mücadelesinin meşruluğunu, ilericiliğini ve haklılığını gözeterek gereken cevabı vermeliyiz.

Hem ambargo hem de askeri saldırılar altında bulunan Rojava halkının direnişine devrimci, ilerici ve yurtsever güçlerin desteğinin sınırlı olması, Rojava'ya karşı bu kadar duyarsız kalması oldukça kaygı verici bir durumdur. Amed nasıl Kürdistan'ın kalbi konumundaysa, Rojava da bu kalbin ana damarlarından. Ve Rojava'ya yapılan saldırılar dolaylı da olsa Amed'e yöneliktir. Bu akıl almaz saldırılara, büyük bir direnişle yanıt veren Rojava halk savunma gücü YPG, Demokratik Özerk bölgeyi her şart altında koruyacağını ortaya koyarken, diğer parçalarda yaşayan Kürtlerin Rojava direnişine daha aktif katılması ve yardımlarını artırması talep ediyor. Bizler de bu talepler karşısında elimizden gelenin fazlasını yapmalı, bu aktif direnişe destek vermeliyiz.

Saldırı, sistemlidir!

AKP hükümetinin, bölgesel çıkarlar uğruna Rojava'nın özgürlük mücadelesini boğmaya, hatta yok etmeye yönelik faaliyetleri kaygı verici durumdadır. Ayrıca Türk ordusunun YPG güçlerinin mevzilerine topçu saldırılarda bulunuşu açık bir şekilde TC'nin tutumunu ve "bölgesel aktörlük" rolünü üstlendiğinin kanıtıdır. Bu bölgesel aktörlükle daha fazla işbirlikçilik, daha büyük bir hegemonya tesis etme hedeflenmektedir. Bir yandan Kürtlerin her türlü hak arayışını sınır tanımaksızın baltalamak ve mümkünse berhava etmek için gayret gösterirken, diğer yandan Kürdistan'ın diğer parçalarında

mümkünse egemenlik, değilse hegemonya kurma heves ve iş-tahı söz konusudur. Kolu kanadı kırılmış, kendi belirlediği hak ve sınırlar içine hapsedilmiş, bağımlılığı teminat altına alınmış bir "kürt kardeşliği" peşindedir. Rahat bir bölge oluşturulup; başkaldırdan, isyandan, devrimden arındırılmış bir bölge yaratma hayalleri vardır. Fakat akıllarından çıkarmamaları gereken bir şey var ki Kürt halkı bu politikalar karşısında yılmayacaktır. Egemenlere boyun eğmeyecektir. Özgürlük mücadelesinden vazgeçmeyecektir. Benliğini, kimliğini ve yurdunu kan emicilere terk etmeyecektir.

Durum böyleyken özellikle ülkemiz emekçilerinin Rojava'ya sessiz kalışı, bu kirli politikaları üretendenin ekmeğine yağ sürmektedir. Rojava'da bulunan halkımıza ülkemiz ezilenleri olarak bizim sahip çıkıp, yanlarında durarak değil mücadelelenin tam içerisinde, onlarla beraber omuz omuza çarpışarak göstermeliyiz desteğimizi. Yaratılan özerk bölgeyi korumalarına destek vermeli bu uğurda onlarla birlikte her türlü zorluğa göğüs germeliyiz.

Ancak bu dayanışma ruhu ve sorumlulukla hareket ederken kendi sınırlarımız içinde devletin zulmüne ve uyguladığı haksızlığa karşı durmak, buna karşı sınıfsal ve ulusal çelişkileri gözeterek örgütlenmek, bu uğurda kitlelerle kaynaşarak Suriye Kürdistanı ve ezilen Suriye halkıyla daha fazla kaynaşacağımız unutulmamalıdır. Zira belirlenmiş, tarihsel olarak oluşmuş sınırlar içinde yürütülecek mücadele hedefe ulaşmada enternasyonal görevi daha üst düzeyde ifa etmede her türlü dayanışma poratüğinden daha anlamlıdır. Suriye halkı ile ve Suriye Kürdistanı ile somut olarak dayanışmanın esas yanı kendi görevlerimiz ve toplumsal devrimimize odaklanmaktan geçer. Ancak elbette bu esas görev diğer acil görevleri de ortadan kaldırmaz, kaldırmamalı.

Bu bağlamda bugün Suriye Kürdistan'ının üzerinde oluşturulan her türlü gerici baskıya karşı üst düzeyde duyarlılık göstermek acil görevlerden biridir. TC devleti açıktan ve hiçte gizleme gereği duymadan Suriye Kürdistanı üzerinde bir ekonomik ambargo uygulamakta, bununla yetinmeyerek Suriye'deki kimi gerici ve çeteci dar çıkarlara odaklanmış dış güçlerden nemalanma hesabı yapan kesimleri de askeri, lojistik ve siyasi olarak besleyip cesaretlendirerek örgütleyip kürtleri sıkıştırmaya çalışmaktadır. Serekaniye'ye yönelik saldırılar bunun en çarpıcı örneğidir. Tayyip Erdoğan buradaki saldırılara dolaylı olarak gönderme yapıp her şeyin güzel olduğunu vurgulaması ne denli azılı bir Kürt düşmanlığı içinde olduklarının da bir göstergesidir. Bu bağlamda Rojava'ya yönelik politika Kürtlere yönelik genel politikanın özgünleşmiş halidir. Bu bağlama oturarak bir karşı koyuş ve ele alış içinde olmalıyız.

Barışın “kaybedeni” elbet olur!

Ortadoğu pazarına hakim olmayı hedefleyen emperyalistler bugün bir yandan savaş çılgınlıkları atarken diğer yandan “barış” söylemleriyle gündemdeki yerlerini alıyorlar. Suriye’ye yönelik savaş seslerini yükselten Türk egemen sınıfları; emperyalistlerin uşaklığını yaptığı her geçen gün kanıtlar nitelikte adımlar atmaktadır. Ortadoğu’daki dengeler açısından önemli bir yere sahip olan Kürt halkı hem Türk egemen sınıflarının hem de emperyalistlerin korkusu olmuştur. Emperyalistlerin taşeronluğunu yapan Türk egemen sınıflarının, Kürtlerin Suriye içerisinde etkin bir güç haline gelme korkusu

bugün emperyalistlerle birlikte Suriye’ye yönelik geliştirmiş oldukları politikalarla gün yüzüne çıkmaktadır. Bunlardan en önemlisi de Kürt meselesidir. TC devletinin gelişen süreçle birlikte Kürt meselesini ‘barış görüşmeleri’ adı altında yürütülen görüşmelerle çözeceğine aldanılmamalıdır. Bu devletin; Kürtlere yönelik her barış çağrısının ardından imha, asimilasyon ve yok etmeye yönelik politikaları gün yüzüne çıkmıştır ve çıkmaya devam etmektedir.

Son süreçte burjuva-feodal medya işbirliği içerisinde gündeme gelen görüşme süreci barış demagojileriyle yankı buldu. Devlet medyasıyla birlikte yeni bir yıla hazırlıklarını yapmış ve ‘bir anda’ yeni yılın ilk günlerine görüşme sürecini büyük puntolarla manşet yapmıştır. Ve ardında egemenlerin Kürt Hareketi’ne yönelik tasfiye planları burjuva-feodal medya yardımıyla gündemimize ‘barış’ süslemeleriyle sunuldu. Kürt Hareketinin yıllardan beri ödemiş olduğu bedeller, sürdürmüş olduğu mücadelelerle öne sürdüğü meşru talepleri (anadilde eğitim ve savunma vb.) bugün egemen-

ler dillerine dolayarak , ‘dağdan inerseniz size anadilinizi vereceğiz’ naralarıyla ödenen bedeller üzerinden politikalarına yer verdiler. TC devleti bir taraftan “barış” kelekleri gibi demeçler verirken, diğer taraftan askeri ve siyasi operasyonlarına hızını kesmeden devam etti. Böyle bir dönemde burjuva-feodal basın kalemleri devletin kirli yüzü ardına sığınarak barış sözleriyle birlikte mutlu bir tablo çizdiler. Burjuva-feodal yazarlar Kürt meselesinin çözümüne yönelik sözde duyarlılıklarını, barışı her cümlelerinde konu alarak göstermeye çalıştılar ancak bu bir yana dursun TC devletinin ikiyüzlü uygulamış olduğu politikalara karşı üç maymunu oynamaktadırlar.

Müzakere bahane, saldırılar artarak devam ediyor

Egemenlerin müzakere süreci olarak adlandırdıkları dönemde faşist politika ve saldırıları pervasızca her geçen gün

Kürt hareketine yönelik tasfiye planları yapan TC; ortaya attığı her barış söyleminin ardında yatan faşist zihniyetini, Paris’te üç yurtsever kadının katledilmesi ile bize bir kez daha göstermiştir.

artarak devam etmektedir. Kürt hareketine yönelik tasfiye planları yapan TC; ortaya attığı her barış söyleminin ardında yatan faşist zihniyetini, Paris’te üç yurtsever kadının katledilmesi ile bize bir kez daha göstermiştir. Faşizm koşullarında sahiplenilen her barış söylemi bugün emekçi sınıfların, ezilenlerin mücadelesini yıpratacak ve geriletecek bir yanda durmaktadır.

Mete Çubukçu’nun ‘Barışın kaybedeni olmaz’ başlıklı yazısında değindiği barış süreci ‘aman yapalım şu barışı da yeter ki çözülsün Kürt sorunu’ yaklaşımı ile ele alınacak bir mesele değildir. Kürt meselesinin çözümü ‘haydi Kürt kardeşlerim gelin barış yapalım da bitsin bu acılar’ algısıyla bu sorun çözülemez. Kalem eline aldığı anda ‘Haydi barış yapalım da her şey güllük gülistanlık olsun’ çağrılarını yapan burjuva-feodal yazarların anlayışı bugün Kürt meselesinin bir o kadar uzağında durmaktadır. Kürt meselesinin çözümü egemenlerin ellerinde değildir. Bugün çözüm Kürt halkının bedeller ödeyerek yürüttükleri her adımdadır. Egemenler dün Roboski’de otuz dört Kürt gencini ve bugün Paris’te üç yurtsever kadını katlederek kendilerine dikensiz gül bahçesi yaratma çabasıdır. TC tarihinde barışın kaybedeni elbette ki olur ve olacaktır. Bizler Sakinelerin, Fidanların ve Leylaların onurlu mücadelelerini hesap sorma bilinci ile yaşatacağız...

Söyle Akit söyle, derdin ne senin?

Bir süredir Akit gazetesinin ve “habervaktim.com” sitesinin isimlerini haddinden fazla duymaktayız. Akit çizgisi kurulduğu günden bu yana, devletin basın alanındaki “tetikçiliğini” yapmakta ustalaştıkça ustalaşırken halka yönelik düşmanlığını da yaptığı her haberde, yazdığı her yazıda harf harf yinelemektedir. Evet, Akit halk düşmanıdır ve bu nedenle Akit’in sadece son dönemdeki İlef (İletişim Fakültesi) ve öğrenci gençlik hareketiyle ilgili haberlerini değil yaptığı bütün haberleri bu gözle okumak başta İlef öğrencileri olmak üzere hepimiz açısından faydalı olacaktır.

ODTÜ’deki öğrencilerin emperyalizme ve uşağı TC başbakanı Tayyip’e karşı gerçekleştirdikleri protestonun ve gazlı, coplu, tomalı, gözaltılı baskının ardından kamuoyunda bir başarıya ulaşmış, olaylar uzun uzun değerlendirilmişti. Sağ olsun(!) Akit, ODTÜ’nün bu kadar gündemde kalmasının yanlış olduğu, tehlikelin başka yerlerde yani İlef’te olduğu, asıl buraya dikkat etmemiz gerektiği noktasında bizleri uyarmıştı! Bir akşam ansızın girdiği fakültemizde, “kantın tayfası” (Akit’in tabiri) ve hiçbir öğrencinin olmadığı bir vakitte, fakültemiz panolarında ve duvarlarında asılı olan afişleri fotoğraflayan Akit; hayalindeki terör örgütlerinin hücre evlerini basmış gibi sevinmiş, o muhteşem gazeteciliğine cesur bir habercilik örneği katmıştı. Umuyoruz ki Akit’in fakültede kimsecikler yokken cesaretle haber yapma isteğinin oluşması “sayıları %10’u geçmeyen ama çirkefçe korku salarak büyük bir ağırlık elde etmiş kantın tayfasıyla” (Akit tabiri) alakalı değildir.

Roboski katliamını, Yeni YÖK yasa taslağını, üniversiteler ve de öğrenciler üzerindeki baskıları protesto eden afişleri kendi ifadesiyle “terör örgütlerinin” çalışmasına kanıt, afişlerin sahipleri olan “kantın tayfasını” da örgütlerin mensubu ilan edip, geriye kalan öğrencilerin muazzam bir baskı altında olduklarını “kanıtlamaya” girişen Akit bununla da yetinmemiş fakültemiz hocalarına da yalanlarından kanıt üreterek ya da kanıtlama ihtiyacı dahi gütmenden (çoğunlukla bu yöntemle) saldırmaya teşebbüs etmişti.

Yine kampüsümüz ve fakültemizdeki birçok hocamızın en temel insani hakları olarak yapabileceklerini; vatanın bölünmezliği ve milletin bağımsızlığı ilkesine aykırı davranışlar olarak değerlendirip, hüküm üstüne hüküm verirken, bu “vatan düşmanı” hocalarımızın fakültede örgütlü mücadele yürüten öğrencilere alan açtığı, onları kayırdığı, eylem ve etkinliklerine göz yumduğu, “terör” faaliyetlerine engel olmadığı gibi yüksek zekâli tespitlerle hocalar ve öğrenciler arasında organik “terör” bağı kuruyordu.

Her gün yaptığı yeni haberlerle saldırılarını sürdüren Akit, 28 Ocak günü de “İlef baştan kokmuş” başlığıyla ahlaksız gazeteciliğine devam ederken; ürettiği yalanlarını, kendisini hedef alan bir kampanyanın başlatıldığını duyurarak daha toplu verme yoluna girişti. Yine fakültemiz hocaları hakkında yaptığı de-

rin araştırmalar sonucu önemli veriler elde edip suç delilleri yarattığını zanneden Akit (Bkz. Eser Köker, Funda Başaran Özdemir, Mine Gencel Bek, Ahmet Tolungüç... adlı hocalarla ilgili bölüm), kendilerine başlatılan linç kampanyasının başını çektiğini söylediği İlef mezunu Ezgi Karataş’la ilgili de habercilik etiğinden gram nasiplenmemiş, bütünüyle yalan bilgilerle, İletişim Fakültesi’ndeki muhalif öğrencilerin nasıl kayırdığına kendince kanıt yaratıyordu.

Neden İlef? / Akit İlef’le kafayı mı bozdu?

Evet, Akit belli ki aldığı talimatlarla İletişim Fakültesi’ne, daha doğru bir ifadeyle Cebeci Kampüsü’ne yönelmiş durumda. Hiçbir etik, doğruluk, dürüstlük kaygısı gütmeyen ve bir sivil polisin taktikleriyle tam anlamıyla devletin öğrencileri, hocaları fişlediği kayıtlarındaki cümlelere benzer cümleler kurarak haber yapması bunu göstermektedir. Akit çizgisinin, tutsak öğrencilerin sayısının 3000’e ulaştığı, Yeni YÖK yasa taslağının tartışıldığı, üniversitelerde faşist saldırıların, ÖGB-idare-polis işbirliğinin yoğunlaştığı ve de ODTÜ’deki direnişin ertesinde Cebeci’ye yönelmesi anlaşılabilir. Cebeci; devrimci, demokratik gençlik örgütlerinin üniversiteler ve toplum üzerindeki baskılara karşı mücadelesini geçmişten bu yana yürütebildiği bir kampüstür. Ancak bu Akit’in iddia ettiği gibi ne hocaların göz yumduğu bir olgu ne de “kantın tayfalarının” yarattığı “baskıyla” alakalı bir şeydir. 1968’lerden günümüze nice bedeller ödenerek, yılların emeğiyle (hocasıyla, öğrencisiyle) belli üniversitelerde açık devrimci-demokratik faaliyet yürütülebilmektedir. Bu ise ne devletin müdahalesizliğine ne de yönetimin göz yummasına bağlı gelişen değil tamamıyla muhalif öğrencilerin iradesiyle gelişen bir meseledir. Akit, bu mücadelenin bu kadar açıktan yürütülüyor olmasını şaşkınlıkla karşıyor, başını yerden yere vuruyor. Ve aslında üniversiteler üzerinde bu kadar plan, proje varken bu açık faaliyetin “pervasızlığının” ne anlama geldiğini iyi biliyor... Ege-menlerin ve onların tetikçilerinin (Akit vb.) üniversitelerde “dikensiz gül bahçesi” yaratma isteği bir sürü dikenin sivrilmesine takılıyor Cebeci’de...

Aslında Akit’e yaptırılmak istenen şey daha ilk haberde önümüze sunulmuştu. “Bir ODTÜ olayı da Cebeci’de yaşanabilir, ortam buna çok müsait, işte kanıtlar” diye... Evet, asıl mesele bu; devlet istiyor, Akit söylüyor ve yarın gelişebilecek herhangi bir olayın hazırlığı yapıyor. Öğrenci gençliğin en meşru olan protesto hakkına bugünden engel olmaya çalışılırken, Cebeci öğrencilerine ve hocalarına dönük bir tutuklama, okuldan atma, uzaklaştırma terörünün de zemini sağlanıyor. Ama bizler susacak mıyız? Hayır, Akit’in bu kafayla giderse daha çok İlef’le vaktini harcayacağının bilinciyle üniversitelerimizi, hocalarımızı, haklarımızı sahiplenecek; baskılara karşı en meşru yollarla direneceğiz!

Alişan Şanlı ölümsüzdür!

Burjuva-feodal medya görev başında!

ABD'nin Ankara Büyükelçiliği'ne yapılan Alişan Şanlı'nın şehit düştüğü feda eylemi sonrasında, devlet Wernicke-Korsakoff hastaları üzerinden bir bütün devrimcilere saldırdı. TC devletinin bilindik taktiği olan devrimci örgütlere ve Kürt Ulusal Hareketine yönelik, "kaçakçılık yapıyorlar, uyuşturucu pazarlıyorlar, vb. vb." birçok söylemine son dönem de bir yenisini daha ekledi o da "Korsakoff".

Devlet önüne geçemediği, yok edemediği mücadeleyi karalamaya çalışıyor. Örgütlerin var olma sebeplerinin hiçbir kısmıyla ilgilenmediği gibi bir de "beyin yıkamadan" bahsediyor. Oysaki bal gibi de biliyorlar özgür iradeyle verilen kararlar olduğunu, devrimciliğin özgür iradeyle yapıldığını. Bunu bilen devlet gözü dönmüş bir şekilde karalama propagandalarını devreye sokuyor. Eylemi yapanı kötü ilan edip onu "kandırılmış" olarak anlatıyor. Halka acındırıyor. Örgütü karşısına aldığı kadar bireyi karşısına almamakla birlikte acındırma şeklinde o devrimcinin örgütle olan bağımlı silikleştiriyor. TC devleti kitlelere devrimcileri kandırılmış insanlar olarak göstermeye çalışıyor.

Devlet bu ve bunun gibi karalama propagandalarını çeşitlendirerek yapıyor. Mücadele eden, örgütlenen gençliği engellemek için ailesini arıyor, aileleri kullanıyor, ajanlık teklif ediyor. Liselerde TMSH okul yönetimi el birliğiyle "terörizmden nasıl sakınılır" temasında demokratik eylemlerden uzak durulması tembihleniyor. Yine aynı şekilde kamu spotlarında ailelerden çocukların okudukları kitapları dahi denetlemeleri isteniyor.

Halka, devrimci örgütlerin kara propagandasını yapmada artık ustalaşan Türk hakim sınıfları, DHKP-C üyesi Alişan Şanlı'nın feda eyleminin ardından da gerçeği gizleme güdüsüyle aynı yolu denedi. Ve televizyon programlarıyla, gazeteleriyle burjuva-feodal medya sahnede!

Yapılan eylemin ardından kemiğini bekleyen köpek

misali kalem başına geçen gazeteler üstlerine düşeni en iyi şekliyle yapmaya çalıştılar ve ortaya Hürriyetin; "Hastalığı beynini çürütmüş olabilir", Vatan'ın "korsakoff bombası" ve iddiasındaki Radikal'in "korsakoff taburu" çıktı. Bu gazeteler yine kendileri gibi nereye hizmet ettikleri belli olan bir takım "prof"u da yanlarına alıp, haberlere bilirkişi sosu katarak yaptıkları işin teorisini de kurdular. Bu teoriye göre Wernicke- Korsakoff hastaları yönlendirmeye açık hale geliyor, bilinçli düşünemiyor. Halbuki bu durum devrimci mücadelede Korsakoff hastalığına yakalananlarda değil devletin kendi devamını sağ-

layabilmesi için uyguladığı bir araç.

Eğitim sistemiyle, araştırma-inceleme yapmayan, ezberci; medyasıyla gerçekleri düşünmeyen, sorgulamayan; kolluk kuvveti ve yargısıyla da korkan, sinen bir insan yaratmak devletin istediği şey.

Ölümü dahi göze almak aslında tam da "akıllı"ların işi...

Devlet bu saldırılarıyla, bu kadar zulüm varken bu kadar haksızlık, işçi katliamları, nefret ve kadın cinayetleri varken devlete başkaldırma işine ancak "afyonlu bir beynin" ya da artık "kullanılmayan bir aklın" girişebileceğini söylüyor. Bununla da kalmayıp, gerçekleri saklayarak, manipüle ederek halkı da kendi uydurduğu yalana inandırmaya çalışıyor. Ortada mücadele yürütmek ve örgütlenmek için bunca sebep varken devlet her krizini fırsata çevirme çabasıyla, sisteme karşı silahlı veya silahsız her türlü mücadeleyi anlamsızlaştırma, silikleştirme, nedensizleştirme girişimlerinde bulunuyor. Devlet istediği kadar gerçeklerin üstünü örtmeye çalışsın, verilen haklı-meşru mücadeleyi değersizleştirmeye çalışsın gerçekler gün yüzüne çıkacaktır. Norveç halkının da dediği gibi "yalan dörtnalla gider, gerçek adım adım yürür fakat yine de vaktinde yetişir."

Şahin'in sesini duyan var mı?

PKK Lideri Abdullah Öcalan'ın 1999 yılında yakalandıktan sonra Türkiye'ye getirilişinin yıldönümü olan 15 Şubat protestolarında, Amed'de bir genç sokak eylemleri sırasında öldürüldü. Ardından Vali Mustafa Toprak, "bombanın göstericinin elinde patladığını, hastaneye götürülürken yolda öldüğünü" söyledi. 10 Şubat gecesi Diyarbakır'da bir gencin öldüğünü burjuva-feodal ajanslar (CİHAN, DHA, İHA) ve medya son dakika haberi olarak verdiler: "Diyarbakır'da bomba eylemcinin üzerinde patladı" (Radikal), "Polise el yapımı bomba atarken elinde patladı: 1 ölü" (Star), "Polise atacağı bomba kendi sonu oldu" (Yeni Şafak), "Polise atmak istediği bomba elinde patladı" (Zaman).

Otopsi sonucu ve görgü tanıklarının ifadeleri ise Şahin'in hesabını sormamızı hatırlatmakta bize. Bu infazın bir ayağını oluşturan medyanın "polis aracına el yapımı bomba atmak isteyen bir kişinin elinde bombanın patlaması sonucu yaralandı." haberlerinin aksine Şahin Öner'in cesedinin fotoğraflarında ellerinin sapaşğlam olduğu görülüyor. Otopsi raporu da "cebir izi, ateşli silah yarası, kesici delici alet yarası görülmemiştir" ifadesi ile bunu doğruluyor. Şahin panzerle ezildikten sonra hayatta olmasına rağmen hastane yerine karakola götürülmüş.

Bu yazıda amacımız Şahin'in infazını burjuva-feodal medyanın bir gizem varmış gibi "sis perdesi aralanıyor" tarzından uzak, sistem gerçekliğinin Kürt gençlerine "ölümün reva görülmesi" yaklaşımı üzerine bir şeyler sorgulamak. Çünkü devletin yıllardır gerçekleştirdiği Kürt avından bihaber değiliz ve önce ki Şahinler bize katilin devlet olduğunu ve ne kadar da çirkefleşeceğini göstermiştir.

Tarihler 2008 15 Şubat'ını gösterdiğinde, Şırnak'ın Cizre ilçesinde 16 yaşındaki Yahya Menekşe, göstericilerin üzerine sürülen panzerin altında kaldı. Devlet ve med-

Uğur Kaymaz anısına

*bedenime insan hakları aktı
vücudumdan demokrasi sızdı
gitti hayallerim
oyuncak tabancam pamuk şekerim
hepsi birer birer
ayağımda yoksulluğun simgesi yırtık terlikler
ve bedenimde atmayan yürek
12 yaş 13 kurşun
evde oturulmamış bir sofa
ve sofrada kan kokan eknekler
anam kararları bağlamış
anlamamış of yitirdiklerine ağlamış
12 yaş 13 kurşun
bir film mi yoksa kitap ismi mi
yada yitip giden bedenlerin resmi mi
bağıramadım bile toprak kan kokuyordu
ve ben biliyorum düşman korkuyordu*

İstanbul YDG

yanın el ele tutuşmaktan çok hoşlandığı durumlardan biriydi bu. Şırnak Valiliği'nin ölümün "taş çarpması" yüzünden gerçekleştiği konusundaki ısrarıyla, basının Yahya'nın göstericilerin attığı taşların kafasına isabet etmesi nedeniyle öldüğüyle ilgili haberleri günlerce sayfalarına taşımasıyla cinayet örtbas edilmeye çalışıldı. Sonuç: Yahya'yı ezip öldüren polis memuru O.Y hakkında "tak-sirle ölüme sebebiyet vermek" suçundan açılan dava be-
raatla sonuçlandı. Daha Yahya'nın kanı kurumamışken Şahin katledildi. Birde barışın sabote edilmesinden bahsederek devlet "büyüklerimiz". Yanına aldıkları kalemşorlarıyla şiddete karşı olan bu ne olduğu belirsiz "aydınlar" Şahinlerin katledilmelerini nedense duymazdan, görmezden gelirler.

Devlet masaya otururken zaten Kürt Ulusal Hareketini tasfiye planları ile oturdu. Bu niyetini, gizleme derdi de hiçbir zaman duymadı. Devletin AKP de cisimleşen politikalarını, tasfiye planlarını "iyimser hava" ile örtmesi kimi çevrelerde "umut" yaratmış olacak ki AKP'nin barış sürecinde böyle şeyler yapacağına inanmak istemiyor. Ancak devlet masaya otururken zaten açıktan emelini açıklamamış mıydı? "Terörü Tasfiye" diye oturmamışlar mıydı?

Bu gerçekliği bilen Kürt gençliği de 15 Şubat günü Şahinlerin hesabını sormak için şehri ateşe verdiler. Eylemler de göze çarpan Şahinlerin öfkesiydi. Biz halk gençliğine de tekrar hatırlattılar "Unutma Bu Sesi"!

Amed YDG

KOLEKTİFİN SESİ

Kampanya faaliyeti ileri sıçramanın bir aracıdır

Kampanyalar bir ön hazırlık evresini içermek zorundadır. Bu ön hazırlık süreci meselenin teorik yanlarının irdelenmesi, politik muhtevasının asgari oranda çözümlenmesi, kampanyayı yürütecek örgütlülüğün düşünsel olarak hazırlanması gibi oldukça önemli hususları kapsar.

Faaliyetlerimiz belli dönemler yoğunlaştırılmış süreçler şeklinde ele alınır. Bu yoğunlaşma süreci ön plana çıkan toplumsal bir soruna dair müdahil olma ve o sorunu gündeme taşıma amacı taşıyabilir. Ya da özgün ideolojik-politik sorunlarımızı aşmak ve çözüm üretmek maksatlı da olabilir. Veyahut oluşmuş bir siyasal gündemi karşılamak ve kitleleri bu sorun karşısında kendi yaklaşımımızla donatmak eksensiz olabilir. Yine tarihsel bir günün anlam ve önemini içinden geçilen süreçle kaynaştırarak bir sıçrama yaratma amacına da odaklanabilir. En nihayetinde bu yoğunlaşma özel ya da özgünleşmiş bir gündemi içerecek çalışma tarzını, örgütlenme yöntemlerini, kitlelerle kaynaşma düzeyini, politizasyonu geliştirme amacına odaklanır. Bu özel ve yoğunlaşmış süreç sıradan faaliyetin ötesinde bir ele alışı gerektirir. Bu süreçler kampanya faaliyetleri olarak ifade edilir.

Kampanya faaliyeti bir dönemi, bir süreci kapsar. Sorunun boyutuna, kitleleri etkileme düzeyine, gündemdeki özgül ağırlığına ve içinde geçilen sürecin ihtiyacına göre bir takvimsel sürece bağlanır. Bu takvimsel süreç başından sonuna kadar bir plan ve program dahilinde de ele alınmalıdır. Belirlenmiş bir amacı ve hedefi olur. Yine merkezi ve yerel ölçekli araçları özel olarak başından itibaren örgütlenir. Kampanyalar bir ön hazırlık evresini içermek zorundadır. Bu ön hazırlık süreci meselenin teorik yanlarının irdelenmesi, politik muhtevasının asgari oranda çözümlenmesi, kampanyayı yürütecek örgütlülüğün düşünsel olarak hazırlanması gibi oldukça önemli hususları kapsar.

Kampanyanın pratik sürecinin startının verilmesi ile birlikte belirlenmiş görevlere enerjik ve odaklı bir yo-

ğunlaşma başlar. Bu faaliyeti öyle ya da böyle benimsemiş her birey, her komite, her komisyon bu sorumluluğu omuzlamış demektir. Bu yükleniş aynı zamanda faaliyetin ve örgütlü kümenin karakterini de açığa çıkaracak bir dönemi ifade eder. Alınan sorumluluk ile pratik süreçte ortaya çıkacak gerçeklik arasındaki çelişkinin büyüklüğü aynı zamanda örgütsel gerçekliğinde resminin açığa çıkması anlamına gelir. Tabii her komitenin ve örgütlü bireyin sorumluluk bilinci, örgütlülük düzeyi ve üretkenliği de bu süreçte testten geçecektir.

Kampanya faaliyetleri, verimliliği yoğunlaşmaya koşullu kılar. Zira yoğunlaşma süreci aynı zamanda belli bir rutin dışına çıkış anlamına gelir. Günlük yaşamın akışı değişmek zorundadır, planlar-programlar bu ekseninde belirlenen kampanyaya bağımlı hale gelmek zorundadır. Diğer politik meseleleri, etrafımızda olup bitenleri, kitlelerle ilişkilendirme biçimimizi, mevcut olanaklarımızı bir şekilde bu kampanyaya angaje edecek onu besleyecek bir yaklaşımla ele almak gerekli hale gelecektir. Oluşacak üretkenlik bunları ne düzeyde iç içe geçirip uygun biçim verebildiğimize bağlıdır. Daha doğrusu hayatın akışını ve gidişatı özgünleşmiş kampanyamıza ne kadar uyumlu hale getirip getirmediğimiz, bunu ne kadar yönetip yönetemediğimize bağlı olacaktır. Kampanya süreci akışı tersine çevirme şeklinde bir idealizm değil var alan akışa devrimci bir biçim verme gayret ve iddiasıdır. Bu yönüyle odaklanma meselesini tek yanlı bir yöneliş ve başka hiçbir gündem oluşturmama ya da ilgilenmeme şeklinde değil çelişmelerden esas olana odaklanma ve diğer çelişmeleri bu esasa bağlama şeklinde olmalıdır.

Esas mesele kampanyanın politik hedeflerinin ve süreçte esas halkayı yakalayıp yakalamadığının netleşmesi ve buna ikna olup olunmadığıdır. Bu esas yön yakalandığında ve bir kararlaşılmaya gidildiğinde ortaya çıkan diğer sosyal, siyasal ve ideolojik çelişiklere müdahale ve yön verme meselesi de daha etkin ve devrimci olacaktır. Zira doğru yönelim ve çizgi bir bütün çelişmeler karşısında bizi donanımlı kılacaktır. Her çelişmeyi diğerinden tasnif etme, onun özünü yakalama ve ne düzeyde ve hangi bi-

çimlerde müdahil olunacağımızın kavrayışını geliştirecektir.

Kampanyanın ideolojik ve politik muhtevasını bu şekilde içeriklendirdiğimiz de, tek yanlılıktan çok yönlülüğe, tek biçimden çok biçime, öznelikten nesnelliğe, hakimiyetsizlikten gerçeği kavramaya doğru güçlü adımları da atmış olacağız. Zira kampanyanın siyasi ya da ideolojik niteliği dönemin özelliklerini kavramamış olsa dahi yani döneme uygun bir politik hamle olmasa dahi doğru bir kampanya çalışma tarzı bir sonraki süreci bu açıdan da gerçekçi temelde kavramanın zeminini yaratacaktır. Zira esas olan yöntemdir. Pratik süreç politik yönelimini yadsıya bilir hatta mahkum edebilir. Ancak doğru yöntem ve ele alış bu duruma hakim olmayı da getirir. Ancak yanlış yöntem ile uygulanacak doğru politika o süreçte belki bir kazanıma dönüştürülebilir ancak bu gerçeğin bilgisine ulaşmada bir kazanıma dönüşmeye bilir. Bu açıdan kampanya süreçlerinde politikayı yaşama geçirme biçimimize, süreci ve çelişkilerini kavrama yöntemimize hayati düzeyde bir önem biçmek zorundayız. Zira bu noktada yakalanacak doğru halka elimizde olmayan birçok şeyin kazanılmasına bir temel sunacaktır.

Kampanya süreçlerini bu bakış açısıyla ele almalı ve odaklanarak yeteneklerimizi geliştirip örgütsel ve kolektif uyumu ve üretkenliği bir üst aşamaya çıkarmalıyız.

Kampanya süreçlerinin önemli bir yanı da ciddiyettir. Kampanyalar savsaklamaya gelmez. Zira zaten sınırlı ve kısıtlı bir takvime sığdırılan bir süreç birde çeşitli zaafarla savsaklanırsa ortaya çıkacak sonuç kampanyanın ruhuyla uzlaşmaz çelişkiye yol açacaktır. Çelişkinin bu niteliği kampanyayı sabote etmekten başka bir anlama gelmeyecektir. Aynı zamanda zaafaların derinleşmesi ve çelikleşmesine neden olacaktır. Ciddiyet meselesini sadece belli işlerin yapılmaması, belirlenen takvimin uygulanmaması olarak görülmemelidir. Bu yüzeysel bir yaklaşım olur.

Ciddiyet kampanyaya gerektiği gibi değer verilmesidir. Kampanyayı zenginleştirecek bir kafa yoruş içinde olmalıyız. Bu süreci adeta benliğimizde yaşamalıyız. Örgütlenmesinde titizlenmeliyiz. Düzenli ve sistemli şekilde gidişatı bireysel ve esasen kolektif bir şekilde sürekli gözden geçirmeli, ortaya çıkan sonuçları değerlendirmeli ve süreci yeniden üretmeliyiz. İhtiyaca göre gözden geçirme toplantıları almalı, zaafaları ve yetmezlikleri kararlılıkla açığa çıkarmalı ve müdahale araçlarını etkin-

leştirmeliyiz.

Kampanya süreçlerinde olası olumsuzluklar karşısında donanımlı olmalıyız. Zira her olumsuzluk yanlış ideolojik tutumların ebesi olmaktadır. Sağ ve sol ideolojik sapmaların en çok maya tuttuğu zamanlar bu olumsuz gidişatlardır. Gidişata müdahale olarak sol sektarizm yani mekanik ve kaba yöntemlerle kampanyayı gerçekleştirme yani dogmatik şekilde belirlenmiş görevlerin ne olursa olsun uygulanması şekilde yaklaşımlar türemektedir. Bu durum genelde örgütsel çizgide yoğun bir gerginlik ve suçlayıcı bir yıkıcılık doğurmaktadır ve kitleler karşısında onlara güvensiz ve marjinalleşen sonuçlar çıkarılmaktadır.

Yine onun ikiz kardeşi olan sağ sektarizm ya da kendiliğindenlikte bu koşullarda ortaya çıkabilmektedir. Sağ sektarizm olumsuzluk karşısında bir genel barışıklık ve durumu kabullenme hali oluşturmaktadır. Kendine, yoldaşlarına ve örgütüne karşı müdahalesizlik esas eğilim olmaktadır. Sorumluluğu yüklenmeme sorunları kabullenmeme tavrını yetkinleştirmeye hizmet edecek sonuçlar çıkmaktadır.

Bu iki hastalık eğer fark edilip mücadele konusu yapılmazsa aynı süreçte eş güdümlü açığa çıkabileceği gibi, süreç boyunca bir birine dönüşerek de ortaya çıkabilir.

Sonuç olarak, örgütleyeceğimiz kampanyamızda ön hazırlık sürecini tamamlamalı, kampanyanın politik muhtevasına hakim olmalı, kolektif mekanizmaları çalıştırarak kampanyanın alanımızda nasıl özgünleşeceğini belirlemeli, kampanyayı ciddiyetle ele almalı, kampanya sürecince sürekli değerlendirmeler yaparak sonuçlar çıkarmalı ve olumlu yada olumsuzluğu gözden geçirerek yeni biçimler yeni araçlarla süreci ilerletmeliyiz. Sürecin sonunda yeni örgütlülükler kazanmanın yanında örgütsel niteliği ve politik-ideolojik seviyeyi bir önceki süreçten daha ileri taşımayı hedef olarak koymalıyız.

DOSYA

Yeni YÖK Yasa Taslağı ve Görevlerimiz

Önümüzdeki süreçte, önemli gündem maddelerimizden birisi de yeni YÖK yasa taslağı olacaktır. Bilindiği gibi neo-liberal saldırıların üniversitelerdeki ayağı, egemenlerce Bologna Süreci olarak ifade ediliyor. 2001 yılından bu yana sürecin içerisinde olan Türk egemen sınıfları da geldiğimiz aşamada mevcut olan YÖK yasanın işlevini yitirmesinden kaynaklı yasanın güncellenmesi ihtiyacını doğurmuştur.

Burada dikkat edilmesi gereken, egemenler tarafından yapılan ideolojik saldırılardır. Demokratikleşiyoruz söylemleriyle paralel her alanda saldırılarını yoğunlaştıran egemen sınıflar, üniversiteler ayağında YÖK yasanın güncellenmesini farklı bir biçimde sunuyorlar. Öyle bir hava veriliyor ki, mevcut yasa darbe anayasasıyla oluşturulduğu için değiştiriliyor. Sanki demokratik bir yasa hazırlayacağı izlenimi vererek süreç içerisinde çıkabilecek muhalefeti demokrasi karşıtı olarak yaftalamaya çalışıyorlar. İşin gerçeği şudur ki mevcut yasa, tarihsel rolünü yerine getirmiş, artık işlevsiz-

leşmiştir. “Sistem için, artık işlevini yitiren YÖK Yasası”, darbe sürecinin yasa olduğu için değiştiriliyor söylemleriyle, niyetler gizleniyor. Darbe sürecinde oluşturulan YÖK, emperyalistlerin neo-liberal politikalarına uyum sağlamak amacıyla yeniden yapılandırılması gereken devletin üniversiteler ayağında yarattığı kurumdu. Egemenler açısından o dönemin “nazıklığı” herhangi bir esnekliğe olanak vermediği için, tüm topluma dayatılan baskı, şiddet ve sindirme operasyonlarının üniversiteler ayağını oluşturuyordu. Geldiğimiz aşamada egemenlerin neo-liberal politikalarda ilerleme kaydetmesi için yasanın güncellenmesi ihtiyacı doğuyor. Yeni yasanın yapılma nedeni bu... Bundan kaynaklı tasarı darbe süreciyle hesaplaşmanın bir adımı değil, darbe sürecinin açtığı yolda ilerlemenin, daha ileri boyuttaki saldırılara hazırlığın ifadesidir. Darbecilerin açtığı yolda, farklı metodlarla yürümenin andaki durumu bu yasa taslağıdır.

Peki yasa taslağı ne getiriyor? İleri dereceyi bir kenara

Bu kampanya süresince en önemli görevimiz egemenlerin YÖK yasa taslağına karşı geniş öğrenci gençliği bilinçlendirerek, soruna duyarlı olan en geniş kesimi birleştirmektir. Bu konuda en ufak bir kaygıya kapılmadan, bu saldırıdan etkilenecek en geniş kesimi bir araya getirelim.

birakalım, geri düzeyde de olsa bir demokratikleşme sağlıyor mu? Bunlara olumlu cevap vermemiz ne yazık ki mümkün değil. Olumlu cevap verebilmemiz için hazırlanan tasarıda, üniversite kurumunun öznelinin hareket kabiliyetlerinin ne kadar gelişkin olduğuna bakmamız gerekiyor. Bizce üniversitelerin iki temel öznesi bulunuyor, ilki en geniş kitleyi oluşturan öğrenciler, ötekisi de akademisyenlerdir. Bu iki kesimin “hareket kabiliyetleri” göstermelik olmanın ötesine geçemiyor.

Yükseköğretim Genel Kurulu, tasarıda 21 kişiden oluşuyor. Beşi TBMM, beşi Bakanlar kurulu, beşi de Cumhurbaşkanlığı tarafından seçiliyor. Yüzde 76’sı, bizzat devlet, egemenler tarafından belirleniyor. Kalan 6 kişi de Rektörler Kurulu tarafından belirleniyor. Yükseköğretim Genel Kurulunun yapısının ve politikalarının belirlenmesinde ne öğrencilerin ne de akademisyenlerin payı bulunuyor.

Tasarı, belirli şartları taşıyan üniversitelerde Üniversite Konseyinin oluşturulmasını hedefliyor. Konseyin görevleri arasında rektör seçiminden tutalım da üniversitenin kontanjını belirleme gibi görevleri bulunuyor. Ancak şüphesiz ki en önemli görevi, üniversitenin stratejik rolünü belirlemesi. Kendisine hangi amaçları çizeceği, nasıl bir pozisyon alacağı gibi önemli konularda belirleyicilik, şüphesiz YÖK’ün çizdiği sınırlar içerisinde konseyin eline geçiyor.

Üniversitenin yönetim organı olarak ifade edilebilecek bu organın bileşenine yakından bakalım... 11 Kişinin 5’i üniversitedeki öğretim üyeleri tarafından seçilecek, ancak bir parantez açalım ki, tasarı sözleşmeli akademisyenliği revaçta tuttuğu için, sözleşmeli olan akademisyenlere oy hakkı tanınmıyor. Aynı işi yapan, aynı şartlarda çalışan -hatta sözleşmeli akademisyenlerin iş güvencesi olmadığı için şartları daha kötü- kişiler arasında sınırlar çizilerek akademisyenler içerisinde de var olan elit tabaka anlayışının derinleşmesi hedefleniyor. Egemenler, her üniversiteye burnunu sokmadan durmadığı için Bakanlar Kurulu iki kişi, YÖK de iki kişi seçiyor.

Bu dokuz kişi bir araya gelerek, üniversiteye en fazla “bağış” yapan ya da o ilin en yüksek vergi verenini Konsey

içerisine alıyor. Bu en yüksek “bağış” yapan kişinin patronlar sınıfından birisi olacağı şüphesizdir. Böylelikle patronların üniversite yönetimlerinde yer alarak, üniversitenin stratejik planının belirlenmesinde söz hakkı olarak, üniversiteleri patronların çıkarları ekseninde değerlendireceği açıktır. Denilebilir ki demokratik bir oylamada çoğunluk esas alınacağı için, patronun oyu belirleyici olmayacaktır. Ancak mevcut yasa üniversitelere mali özerklik konusunda teşvik ederek, giderlerinin belirli bir kısmını kendi olanaklarıyla karşılamasını ön görüyor. Bundan kaynaklı patronun oyu 1 oy değil, aksine diğer oyları yönlendirebilecek esas oyu teşkil ediyor. Oyun ağırlığı diğer oyların ağırlığından fazladır.

Geriyen kalan 1 kişinin ise üniversiteden mezun olmuş kişiler arasından seçiliyor. Bu seçimin nasıl yapılacağına dair bir belirleme bulunmuyor. Ancak bilinir ki öğrencilerin mezun olduktan sonra üniversiteyle bir alakası kalmaz. Buna rağmen mezunların yer almasının nedeni hiçbir şekilde açıklanmıyor. Şöyle bir izlenim var, kadrolu da olsa akademisyenlerin seçtiklerinin oylarıyla, devlet tarafından atanmaların oyları eşit. Rahat manipülasyon yapılacak bir kişinin eklenmesiyle, egemenler her şart altında işlerini garanti altına alıyor. Tabi bu durumda ortaya trajik komik bir manzara da çıkıyor. Öğrenciyken, üniversite konseyinde söz hakkı olmadığı gibi, konseyin belirlenmesinde de söz hakkı olmuyor, ancak mezunken konseyin içerisinde yer alabiliyorsun.

Yasa tasarısı Ekim ayındaki metinle birlikte tartışmaya açıldı. Kasım ayında tasarının güncellendiğini görüyoruz. Bu iki tasarı arasında rektör seçiminde -başka maddelerde de bir gerileme kendisini gösteriyor. Ekim taslağında rektör seçiminde öğrencilerin oy haklarının tartışıldığı görülürken, Kasım metninde tartışma sonlandırılıp, öğrenciye oy hakkı tanınmıyor. Üniversitenin öznelinden biri olan öğrencilere oy hakkı yok, ancak üniversiteyle çıkar ilişkisi dışında ilişkisi bulunmayan patronların oy hakkı var. Tarihin cilvesi olarak seçilme yaşının 18’e düşürülmesi, öğrencilerin parlamentoya girebilmesi, bakan olması tartışılıyor ancak kendi geleceğini en fazla ilgilendiren konularda, kendi geleceğini belirleme hakkı bulunmuyor.

Üniversitenin akademik konulardaki en üst organ olarak senatolar düşünülüyor. Senato rektör, rektör yardımcılarını, dekanlar, konservatuar, enstitü müdürleri, her fakülteden fakülte öğretim üyeleri tarafından birer öğretim görevlisi, meslek yüksek okullarının kendi aralarında seçeceği üç müdürden oluşuyor. Üniversite öğrenci temsilcisinin de akademik yükselme ve atama konuları dışında oy hakkı olmaksızın toplantılara katılabileceği vurgulanıyor.

Senato bileşenleri sıralanırken, öğrenci temsilcisine gelene kadar net bir ifade kullanıyor: “senato şu şu kişilerden oluşur” gibi... İş öğrenci temsilcisine gelince katılabilirdeki

muğlak ifadenin, toplumsal deneyimimiz sonucu biliyoruz ki pratikte öğrencilerin toplantılara katılmaması olarak kendisini gösterecektir. Kaldı ki öğrencilerin oy hakkı da yok. İşin garibi Ekim taslağında senato bileşenleri sıralanırken, net bir ifade ile öğrenci temsilcisi de senato bileşeni olarak sıralanırken, Kasım taslağında ifade muğlaklaştırıldığı gibi, öğrenci temsilcisinin oy hakkı olmaması net bir şekilde tasarıya sokulmuş. Mevcut tasarı bu haliyle bir ay önce yayınlanan tasarıdan bile geri durumda. Bu durum bile kendi başına tasarının ne kadar demokratik olduğunu gösteriyor.

Üniversitenin idari konulardaki en üst organı olarak Üniversite Yönetim Kurulları gösteriliyor. Senato bileşenleri içerisinden belirli kıstaslara göre seçiliyor. Öğrenci katılımı konusunda birebir aynı maddeler bulunduğu için, öğrencilerin katılımı açısından bu organda senatonun taşıdığı anlamı taşıyor.

Artık aşına olduğumuz Ar-Ge faaliyetleri “Araştırma Geliştirme ve Yenilik Daire Başkanlığı” bünyesinde toplanıyor. Görev tanımı aynen şöyle konuluyor: “Üniversitenin sanayi ve iş dünyası ile olan ilişkileri düzenlemek, geliştirmek, üniversitenin araştırma geliştirme faaliyetlerini koordine etmek.”

Ayrıca “bilgi lisanslama ofisleri” adı altında üniversite bünyesinde bir şirket kurulması hedefleniyor. Ofisin görevi şöyle konuluyor: “Yükseköğretim kurumlarında, araştırmacı, uzman, diğer personel ve öğrencilerin yapacakları bilimsel çalışmalar itibarıyla ticari değeri yüksek konulara yönlendiren; araştırma sonunda üretilen bilgi ve ürünlerin ticari açıdan değerlendirilebilmesi için gerekli faaliyetleri ve ticari değeri olan bilgilerin fikri mülkiyet kapsamında korunması amacıyla gerekli tedbirleri belirleyen; ticari değeri olan bilgilerin ilgili kişi, kurum ve kuruluşlara pazarlaması, lisanslaması, devrini veya transferini yapan; bilgilerin ürüne dönüştürülmesi çalışmalarını destekleyen anonim şirket statüsünde bilgi lisanslama ofisleri kurulabilir.”

Üniversitelerin ticarethaneye dönüştürülmesi de tamamlanmış oluyor. Daire başkanlığı sanayi dünyası ile ilişkileri geliştirip, düzenlerken, lisanslama ofisi de işin pazarlamasını yapıyor. Böylelikle üniversitelerin toplumsal çıkarları koruması yasa üzerinde de “tatile” çıkarılıyor -zaten pratikte yaptıkları da buydu-. Böylelikle çalınan minarenin kılıfı da hazırlanmış oluyor, ancak taslak sadece yaptıklarını meşurlaştırmasını içermiyor, çok daha fazlasını yapacaklarını da teminat altına alıyor. Patronların çıkarlarıyla toplumun çıkarlarının örtüşmediğini, toplumsal pratiğimizden biliyoruz. Böylelikle üniversiteler kimin çıkarlarını hizmet ettiğini bir

kez daha göstermiş oluyor.

2007 yılında hazırlanan YÖK Strateji Raporu’nda da üniversitelerin gelirlerini iki kaynaktan elde etmesi gerektiği vurgulanıyordu. Birinci olarak öğrencilerden, ikinci olarak da sanayici olarak adlandırılan patronlardan. Böylelikle üniversiteler araştırmalarını patronların daha fazla kar elde edebileceği alanlara yönlendirmiş olacaklar. Daha fazla kar, daha fazla geleceksizlik, daha fazla işsizlik demek olduğunu hemen herkes bilir.

Taslakta öğrencilerin temsil edilmesini de ÖTK’lar olarak bilinen Öğrenci Konseyleri’ne havale ediyor. Zaten taslağın bütününde öğrencilerin katılımı göstermelikken, ÖTK’lara öğrencilerin itibar etmediği, bu kurumların kıstas getirmesinden kaynaklı öğrencilerin bütününe zaten temsil etmediği bilinen bir durumdur. Öğrenci katılımının göstermeliği, ÖTK’larla birlikte iyice anlamsızlaşıyor. “Tavuk suyunun suyu” durumu geçerli...

Taslak birçok konuda ayrıntılı saldırılar içeriyor. Ve vurgulananın aksine, taslağın demokratik norm ve ilkelerle uzaktan yakından bir alakası yok. Bundan kaynaklı mevcut yasa taslağı kabul edilemez. Taslak tartışmaları gündemdeyken, taleplerimizi bir kez daha vurgulayalım.

1- Üniversitelerin iki öznesinden biri olan öğrencilerin bütün kademelerde temsiline en az yüzde 50 olması

2- Öğrencilerin temsil edilmesine dair en ufak bir kısıtlama tedbirlerinin konmaması. Üniversitede kaydı bulunan bütün öğrencilerin bütün kademelere seçme ve seçilme hakkı, öğrencilerin örgütlenme haklarındaki bütün kısıtlamaların kaldırılması

3- Öğrencilerin geleceğinin siyasetle ilişkili olmasından kaynaklı üniversitelerdeki bütün siyasi yasaklamaların kaldırılması

4- Üniversite harçlarının tamamen kaldırılması

5- Üniversitelerdeki eğitimle ilgili bütün konuların parasız olması

6- Üniversitelerde eğitimin bilimsel olması ve üniversite çalışmalarında toplumsal sorunların esas alınması,

7- Üniversitelerin patron sınıfıyla ilişkilerini tamamıyla

kesmesi. Patronların veya temsilcilerinin üniversite yönetimlerinde hiçbir şekilde yer almaması

8- Egemenlerin üniversitelere karışmasının engellenmesi, YÖK'ün ve oluşabilecek ona eş değer kurumların tamamen kaldırılması, üniversitelerin mali özerklik konusu dışında tamamen özerk olması

9- Anadilde eğitimin bir hak olmasından kaynaklı, üniversitelerde eğitimin anadilde eğitimi de içermesi

10- öğrencilerin kısmi çalışma adı altında sömürülmesine son verilmesi

Politikanın Yaşama Geçirilmesi Üzerine...

Bologna Süreci olarak ifade edilen neo-liberal saldırıların andaki biçimi olan taslağa karşı mücadele sürecin bütününe karşı verilen mücadeleden ayıramayız. Egemenler yeniden yapılandırma ekseninde uzun vadeli bir saldırının içerisinde. Bundan kaynaklı, karşı koyuşunda uzun vadeyi içermesi kaçınılmaz bir durumdur. Bundan kaynaklı, bütün yoğunluğumuzu, kısa dönemli bir propagandadan ziyade, uzun soluklu bir mücadeleye ayırmalıyız.

Saldırıdan etkilenen bütün kesimleri birleştirmeliyiz. Yasa tasarısına karşı çıkabilecek en geniş kesimle birlikte hareket etmenin doğru politika olduğunu düşünüyoruz.

Politika bir yönüyle müttefiklerle yapılır. Egemenlerin bu saldırılarına karşı müttefiklerimizi nerede arayacağız. Birinci olarak, öğrencilerin kendilerini ifade ettiği kitle ve meslek örgütleridir. Bunların içerisine öğrenci derneklerinden, öğrenci kulüplerine, TMMOB, TTB, Eğitim-Sen'in öğrenci örgütlülüklerine kadar geniş bir yelpazeyi içeriyor. Müttefiklerimizin ilk kademesini bunlar oluşturuyor.

İkinci olarak, her üniversitede bulunan, duyarlı, demokratik reflekse sahip ancak bir örgütlülükte kendilerini ifade

etmeyen öğrenci kesimleri.

Üçüncü olarak, siyasi öğrenci hareketleri.

Bu üç kesimi ortaklaştırmak, saldırılara karşı toplumsal muhalefetin öğrenci ayağını örgütlemek en önemli görevimizdir. Politikayı yaşama geçirmek için, bütün faaliyet alanlarında en geniş kesime giderek, bu kesimlerle taleplerimizi tartışmak, talepleri ortaklaştırmamız gerekiyor. Bu durum doğal olarak taleplerimizde esnek davranmamızı gerektiriyor. Önemli olan bütün kesimlerin taleplerini ortaklaştırmaktır.

Bir başka nokta da, süreç içerisinde çeşitli örgütlenmelerle merkezi görüşmelere kapalı olmadığımız bilinmelidir. Ancak öğrencilerin örgütlülüklerinin merkezi olmamasından kaynaklı, merkezi oluşumlardan ziyade yerel oluşumlara ağırlık vermek, yerelerde bu eksenli örgütlenmeler yaratmamız önemlidir. Bu anlamda YDG'nin merkezi politikasının yaşama geçmesi her yerelde farklılık taşıyabilecektir.

Belirli konulardaki ilkesel tutumlarımız olacaktır, ancak kitle hareketi yaratılması konusunda ilkesel konular meselesi iyi çerçevelenmelidir. Zira politikanın konusu ve meselesi olan kimi sorunlar yanlış kategorize edildiği için ilkesel düzeye çıkarılmaktadır. Demokratik devrimci bir öğrenci hareketi yaratma meselesinde ittifaklar meselesinden, teorik ve ideolojik yaklaşımlarımızın hayat bulmasına kadar bir dizi meselede esneklik kabiliyeti kazanmalıyız. Kitleleri örgütleme meselesinde dogmatikçe oluşturulacak ilkeler manzumesi çoğu zaman politik mücadelenin ayağında pranga haline gelebiliyor. Ki ilke olarak savunulan şeylerin belli noktada süreçteki politik tutum olduğu açığa çıkıyor. Unutmayalım ki her politik yaklaşım kendini gerçekleştirmek için esnemeyi içermelidir. Bunu yapamayan tutum hayatın zenginliği, çok yönlülüğü içinde mahkum olmaktadır. Bunun için iki konuda kesinlikle esnememeliyiz.

Birinci olarak, sürecin her aşaması kitle katılımına tamamen açık olmalıdır. Bununla birlikte sürece katılan herkesin süreci etkileme, değiştirme hakkının altını kalın çizgilerle çizmeliyiz. Hiçbir şekilde kitlelerin katılımı, düşüncelerini ifade etme, süreci etkileme ve değiştirme hakkı engellenmemelidir. İstanbul üniversitesi yemekhane boykotunda görülen, farklı kesimlerin ya da örgütsüz kişilerin sürece katılımı engellenmemelidir. Ayrıca süreç kendi içerisinde bir kurumsallaşma dayatırsa, oluşabilecek tüm kademelerde bütün demokratik teamüllerin yaşam bulması garanti altına alınmalıdır.

İkinci olarak da sürece faşizmin uzantıları olan örgütlenmelerin katılımının tamamen engellenmesi...

Bu iki konuda esnemenin, diğer bütün konularda esnek bir çalışma tarzı uygulayarak, kitle muhalefetini örgütlemenin adımlarını atmamız, en geniş kesimi ortaklaştırmak için görüşmeler ve toplantılar gerçekleştirmemiz önemlidir.

ÜNİVERSİTELER BİZİMDİR söz ve eylem hakkı da biz de olmalıdır!

Egemenlerin, halk kitlelerine yönelik neo-liberal saldırıları tüm şiddetiyle devam ediyor. Bilindiği gibi neo-liberal politikaların içeriği, geleceksizleştirme, esnek çalışma, sefalete sürükleme olarak sıralanabilir. Türk egemen sınıfları, bir yandan Kürt Ulusal Hareketi'ni çeşitli oyunlarla tasfiye etmeye çalışırken, öte yandan işçi-emekçiler cephesinde sürekli bir saldırganlık içerisinde. Dünyadaki finansal krizin derinleşmesi, bunun ülkemize yansımaları bir kez daha göstermektedir ki, krizin sorumluları faturayı halk kitlelerine kesmek istemektedirler.

Bu oyun hepimizin yakından bildiği, tanıdık bir oyundur. Egemenler kâr oranlarını yükseltmek için, şimdiye kadar gasp ettikleri haklarımızla yetinmeyerek, peşi sıra sömürüyü ve baskıyı son sınırına kadar genişletmek derdindedir. Egemenlerin halk kitlelerine yönelik topyekûn saldırılardan öğrenci gençlik de nasibini almaktadır.

Eğitim alanındaki neo-liberal politikaların iz düşümü artık hepimizin bildiği gibi Bologna Süreci'dir. Bologna Süreci ile birlikte egemenler, nitelikli iş gücü ihtiyacını gidermek istiyorlar. Bunun egemenler açısından tek bir yolu var, o da öğrenci gençliğin geleceğine ipotek koymaktır.

Uzun zamandır bu saldırılarda yol alan egemenler, bir süredir tıkanma yaşıyordu. Bundan kaynaklı Bologna Süreci'ndeki hedeflerde sürekli güncelleme yapmak zorunda kalan egemenler, yol temizliği yapmak için YÖK yasasını yenilemenin derdindedir. Bir süredir kamuoyunda tartışılan taslağın son hali verilerek, önümüzdeki dönemde yasalaşması bekleniyor.

YÖK yasasının yapım süreci egemenlerin ideolojik saldırılarıyla geçti. Sözde 12 Eylül'ün ürünü olan YÖK değişiyor, darbe yasasından kurtuluyordu. Böylelikle egemenlerin "darbecilerle hesaplıyoruz" söylemlerinin bu konudaki iz düşümü de yeni YÖK yasa taslağıydı. "Demokratikleşiyoruz" söylemleriyle birlikte, yasa taslağı "demokratikleşmenin" bir ürünü olarak sunuldu. Ancak ülkemiz ne demokratikleşiyor ne de darbecilerden arınıyor.

Görüntüdeki "hesaplaşma" egemenlerce yaratılmaya çalışılan bir yanılsamanın ürünüdür. Çelişkileri bir bütün incelediğimizde, nasıl ki 12 Eylül faşist cuntası neo-liberal saldırılara hayat vermek için yapıldıysa, bu yasa taslağı da 12 Eylül'ün açtığı yolda emin adımlarla ilerlemenin adıdır. "Demokratikleşme", "darbecilerle hesaplaşma" emperyalistlerden ve onun politikalarından hesap sormadan mümkün olmadığını biliyoruz. Darbe sürecinde oluşturulan yasa, ömrünü doldurmuş, işlevini yitirmiş olduğundan artık değiştirilmeliydi. Egemenlerin klasik bir politikasıdır, işlevini yitirmiş bu tarz politikalarından, yasal düzenlemelerden kurtulmak için, yine bu sistemin mağdurlarını gündemleştirerek, mağdur kitlelerini büyütmek. Bundan kaynaklıdır ki egemenlerin bu tarz ideolojik saldırılarına karşı dikkatli olmamız gerekiyor.

Egemenlerin geleceksizleştirme saldırılarına karşı yarı hep birlikte kazanalım

Egemenler geldiğimiz aşamada YÖK yasasını güncelleyerek yeni bir saldırı dalgası başlatmış bulunuyor. Yasa tasarısını incelediğimizde görüyoruz ki üniversitelerin esas öznesi öğrenci gençlik yok sayılmaktadır.

Örgütlenme hakkımız Öğrenci Konseylerine indirgenerek ve onların da hiçbir sürece etkili dâhil olmadığı ve hiçbir sü-

reçte oy hakkının olmadığı, görüş bildirmenin ötesine geçmediği şartlarda bize dayatılan somut konseyin ihtiyaçlarımızı karşılamaktan çok öte olduğu açıktır. Geleceğimizi şekillendirdiğimiz bir yerde bizim dışımızda herkesin geleceğimiz üzerine söz hakkının olması, hiçbir haklı ve mantıklı bir sebebi bulunmamaktadır.

Hazırlanan taslakta eğitim politikalarına karşı çıkabilecek, eğitim politikaların üzerinde etki edebilecek bir örgütlenme sağlanmamaktadır. Zaten hiçbir zaman egemenlerden böylesi “lütüfler” beklemedik, bunun hayalini görmedik. Ancak bir durum tespiti yapıyoruz: egemenler geleceğimizi karartırken, bizlere buna karşı çıkacak bir örgütlenme hakkı vermiyorlar. Demokrasibilik oynamaya çalışan egemenlere karşı bu oyunu bozmak için öğrenci gençliğini örgütlemeliyiz.

Öğrenci gençliğinin durumu: Örgütsüzlük ve parçalı duruş

Egemenlerin bu saldırıları karşısında en büyük eksikliğimiz öğrenci gençliğinin kitlesel öz örgütlülüğünün olmaması ve gençlik muhalefetinin parçalı duruşudur. Üzerinde önemle durmamız gereken nokta, öğrenci gençliğin kitlesel örgütlülüğünün neden yaratılmadığıdır?

Elbette Türkiye devrimci, demokratik gençlik hareketinin kitlelerin devrim ve demokrasi mücadelesindeki kitlelerin öneminin kavranılmadığı bilindik ancak kavranılmayan bir meseledir. Dar grup kaygıları olarak ifade edilebilecek ancak daha da ötesinde kendisine güvensizliğin de bir sonucu olarak, önderliğinin peşinen kabul edilmesini istemek, devrimci, demokratik gençlik hareketlerinin en büyük zafarını oluşturuyor. Halk gençliğinin hiçbir siyasi grubun önderliğini kabul etmediği noktalarda, kendini var etme kaygısıyla kitlelerin örgütlenmesinden uzak durmak hiç de şaşırtıcı olmamaktadır.

Ancak ülkemiz devrim ve demokrasi mücadelesi halk gençliğinin bir mücadelesi olmak zorundadır, yoksa egemenler tüm süreçlerden kazanımla çıkmış olacaklar. Halk gençliğinin büyük oranda katılmadığı hiçbir gençlik politikasının başarıya ulaşma şansı yoktur. Bunun için de halk gençliğinin örgütlenmesi, buna yönelik adımları sıklaştırmak devrimci, demokratlar açısından en önemli görevdir. Örgütsüz gençlik, geleceği karartılmış, yok edilmiş bir gençliktir.

Gençlik cephesinde karşımıza çıkan bir başka nokta da devrimci, demokratik kesimin parçalı duruşudur. Bologna Süreci’ne karşı çıkmayan herhangi bir gençlik örgütü olmamasına rağmen, bu noktada bir türlü ortaklık yakalanmıyor. Yakalanan ortaklıkların YÖK karşıtı birkaç eylemlilikle sınırlı olması, daha ötesine geçememesi politik gençlik örgütlerinin büyük bir zafarını oluşturuyor. Bir de buna gittikçe devrimci/demokrat örgütlerin politikaya ilgisizliğini

eklediğimizde durum daha da vahimleşmektedir. 12 Eylül süreci halk gençliğini apolitikleştirmeyi hedeflerken, geldiğimiz aşamada bunu büyük oranda başardığı gibi, tasfiyeci saldırılarla birlikte artık gençlik örgütleri de apolitikleşme yolunda ilerlemektedirler. Politik düzeyin geriliği, sistemden huzursuz olan geniş kitlelerin bir araya gelmesini, egemenlerin saldırılarının göğüslenmesini engellemektedir.

Birleşik bir devrimci/demokratik mücadele yürütme hedefi olan örgütlerde de eylem birliklerinin ötesine gidemeyen pratiklerin de etkisiyle gençlik muhalefetinin taşıdığı potansiyelin, oldukça altında etkinlik göstermesinin başka bir anlamı da olmasa gerekir. Platform gibi örgütlenmeler elbette ki karşı çıktığımız/reddettiğimiz örgütlenmeler olmakla birlikte çağrımız halk gençliğinin kitlesel öz örgütlülüğünün yaratılması yönündedir.

Görevlerimiz

Bu kampanya süresince en önemli görevimiz egemenlerin YÖK yasa taslağına karşı geniş öğrenci gençliği bilinçlendirerek, soruna duyarlı olan en geniş kesimi birleştirmektir. Bu konuda en ufak bir kaygıya kapılmadan, bu saldırıdan etkilenen en geniş kesimi bir araya getirelim.

Kitlelerin olduğu yerde süreci tersine çevirme şansımız fazlasıyla vardır. Bilindiği gibi son konferansımızda YÖK yasa taslağına karşı görevlerimizi netleştirmiştik. Burada fazladan dikkat etmemiz gereken nokta, sürecimiz sadece YÖK yasa taslağına karşı olmaya indirgemiyoruz, aksine egemenlerin Bologna Süreci olarak ifade ettikleri neo-liberal saldırılara karşı durmak da önemli görevimizdir. Bu kampanyayı egemenlerin bu alandaki saldırılarına karşı “ilk adım” olarak görüp, bu sürecin bizim açımızdan 3-5 aylık bir süreç olmadığını görmemiz gerekiyor. Bu anlamıyla egemenlerin bu alandaki stratejik saldırılarına karşı uzun erimli bir mücadele örmek önemlidir. Bununla birlikte egemenlerin her somut adımına karşı da alternatif politikalarla çıkmamız da olmazsa olmazımızdır. Egemenlerin bütün saldırılarına karşı örgütlenmeliyiz, geleceğimizi kazanmalıyız.

- Üniversiteler bizimdir, söz ve eylem hakkı da bizdedir!

- Egemenlerin geleceksizleştirme saldırılarına karşı koymak için örgütlenelim!

- Bologna Süreci’ne karşı demokratik, bilimsel, anadilde eğitim mücadelemizi yükseltelim!

- Egemenlerin demokratikleşiyoruz söylemlerine aldanmayalım!

- Parçalı olan gençlik muhalefetini birleştirelim!

- Öğrenci gençliğinin öz örgütlülükleri kuralım, kitleselleştirelim!

- Demokratik halk üniversiteleri ve liseleri mücadelesini büyütelim!

GENÇ KADIN

Genç kadın çalışmalarımızın kurumsallaş(ma)ması üzerine...

Kurumsallaşma kişiye bağlı faaliyet yürütme anlayışının karşısına kolektivizmi koyar ve kolektif mekanizmaların yaratılmasını içerir.

Neden genç kadın çalışması yürütmekten vazgeçtik? Kadın sorunu konusunda söyleyeceğimiz sözler mi tü-kendi? Konu gündemden mi düştü? Şiddet her geçen gün katmerlenerek yaşamımızı cendere içine alırken, her gün beş kadın vahşice katledilirken, her an tacizle burun bu-runu yaşarken, cinsiyetçi eğitim politikalarıyla bilinçleri-miz felç edilmek istenirken bu soruların cevaplarını veremiyor olmanın ağırlığını hissetmemizin vakti çoktan geldi. Genç kadınlara dair politika üretme kaygısı taşıdı-ğımız dönemin ardından sihirli bir değnek dokunmadı hiçbirimizin yaşamına. Aksine, bugün her zamankinden fazla ihtiyacımız var kadın politikalarına sarılmaya, cins bilincimizi geliştirmek üzere düşünmeye ve elbette hare-kete geçmeye! O halde Yeni Demokrat Kadın'ın gerçek-leştirdiği kurultayın ön açıcılığını fırsata çevirerek zaaflarımızın ve eksiklerimizin üzerine öncekinden de büyük bir cesaretle yürümемizin önünde hiçbir engel yok.

Merkezi kadın komisyonumuz uzunca bir süredir da-ğılmış durumda. Bu durumun merkezi anlamda kadın po-litikası üretemememize etkisi ise açıkça görülüyor. Zira merkezi kadın komisyonu, aktif olduğu süreçte merkezi kadın politikasını belirleme, alanlardaki tartışmaları bir havuzda birleştirme ve alanların koordinasyonunu sağ-lama gibi oldukça önemli görevleri üstlenmişti. Bu ko-misyonun kurulması kuşkusuz ki genç kadın çalışmalarımızı kurumsallaştırma, yani kişiye bağlı seyir izlemesinin önüne geçme amacına yönelikti. Doğallığında komisyonun dağılması kurumsallaşma çabalarımızı geri-letmiş oldu. Bunun da ötesinde kadın çalışmalarımızın durmasına sebep oldu. Konferansımızda genç kadın ko-misyonunun rapor sunamaması bu gerçeği en yalın ve do-laysız biçimde suratımıza çarpmıştır. Bu nedenle bu sayıda köşemizde kurumsallaşmaya duyduğumuz ihtiyacı açıklamaya çalışacağız.

Kurumsallaşmayı; örgütlülüğümüz açısından amaç-

ları, hedefleri, misyonu belirleme, bunları gerçekleştir-mek için mücadele yol ve yöntemlerini tanımlama, işle-yişi oluşturma, faaliyetinde uyacağı/tabii olacağı kavramları da içeren ilke ve değerleri ilan etme süreci ola-rak tarif edebiliriz.

Bu tariftten hareketle öncelikle kurumsallaşmanın bir süreç olduğunu vurgulamamız gerekmektedir. Her gün bir adım daha ileri örgütlenmesi gereken bir süreç! Yani "Merkezi kadın komisyonunu yeniden oluşturduk, o halde kurumsallaştık artık" gibi bir durum söz konusu değildir. Evet, merkezi kadın komisyonumuzu yeniden oluşturmak kurumsallaşmanın önünü açacak bir adımdır; ama o kadar. Süreci ilerletecek olan bu komisyonun etkin bir bi-çimde işletilmesi ve esasta kadın politikası üretmenin ya-kıncı bir ihtiyaç olduğu bilincinin her geçen gün tazelenmesidir. Bizi kadın politikası üretir hale getirecek itici güç burada saklıdır.

Kurumsallaşma kişiye bağlı faaliyet yürütme an-layışının karşısına kolektivizmi koyar ve kolektif me-kanizmaların yaratılmasını içerir.

Şayet yapmak istediğimiz genç kadın çalışmaları ko-nusunda bir kültür yaratmaksa; düzenli, istikrarlı, ayak-ları yere basan bir çalışma örmekse; bu ancak ve ancak kolektif mekanizmaların sağlıklı işleyişiyle mümkün ola-caktır. Bugün Yeni Demokrat Gençlik faaliyetimizin ge-

neli açısından da bir açmaz olan kişiye bağlılık, konu kadın sorunu olduğunda kronik bir hastalık gibi her fırsatta nüksediyor. “Kadın sorununa daha duyarlı” olan yoldaşların bizi harekete geçirmesini, gündemi belirlemesini hatta mümkünse çalışmayı örgütleyip bize de haber vermesini bekliyoruz. Kadın çalışmaları konusunda sorumluluk hissetmiyor oluşumuzun anlaşılabilirliği bir yana kişiye bağlı yürüyen bir faaliyetin bizi subjektivizm bağtağına saplama ihtimali oldukça yüksektir. Çünkü kolektif yürütülmeyen bir faaliyette karar süreçlerinin olmazsa olmazı çelişme bir anlamda ortadan kaldırılmıştır. Objektif bir bakış açısı oluşturmak için ihtiyaç duyduğumuz “Yüz çiçek açsın, yüz fikir yarılsın” anlayışı, yerini “söyle de yapalım”a terk etmiştir. Böylesi bir faaliyet kadın alanındaki potansiyelimizi açığa çıkarmaktan uzaktır ve mutlak surette istikrarsızdır. Zira faaliyetin seyri, kişilerin mücadele içindeki seyrine tabi kılınmıştır. Geçen süre zarfında kişiler ilerlemişse faaliyet de ilerliyormuş gibi olur, hâlbuki burada gerçek bir ilerlemeden bahsedemeyiz. Ya da kişiler gerilemeye başlamışsa faaliyet de aksamaya başlar ve nihayetinde biter. Üstelik bu süreçte faaliyet yürütüyormuş gibi görünmek için sarf ettiğimiz emek de heba olmuştur. Bu tutumun örgütlülüğün karşısına alternatif olarak örgütsüzlüğü koymaktan farkı nedir ya da bizi geliştirici bir rol oynayabilir mi?

Faaliyetin kişiye bağlı olmaktan çıkarılarak kolektife yayılmasının bu alanda faaliyet gösteren tüm yoldaşların gelişiminin önünü açacağı kuşkusuzdur. Zira kolektif bir mekanizma tüm yoldaşlarımızı örülen sürecin parçası haline gelmeye koşullar, koşullamalıdır. Peki, sürecin parçası olmaktan kastımız nedir? Sadece görev bölüşümü yaparak işlerimizi yürütmek mi? Cevap bu olmadığı halde pratikte işbölümü ve görevlendirmeye yetinmeye devam ediyoruz. Hâlbuki çeşitli vesilelerle tartıştığımız üzere; kolektivizm, parçaların birbirini anlamlandırarak, destekleyerek ve geliştirerek bütünü oluşturmasıdır. Dolayısıyla karar, uygulama ve denetlemenin her aşamasına aktif bir katılım sağlanmadıkça kolektif bir mekanizmadan bahsedilemez.

Kurumsallaşma gündemin peşi sıra sürüklenmek yerine, süreçlere yön verebilmemizi sağlayacağı gibi gerekli durumlarda refleks geliştirme kabiliyetimizi de önemli ölçüde geliştirecektir.

Kurumsallaşmanın tutarlı ve güncel bir kadın politikası üretme noktasındaki önemi de üzerinde durmamız gereken bir diğer meseledir. Bir kadın politikamızın olmadığı koşulda günübirlik faaliyet yürütmek ve gündemin peşinden oradan oraya sürüklenmek kaçınılmaz olmaktadır. İhtiyacımıza cevap olabilecek bir kadın politikası ise ancak ortak bir kafa yoruşla yaratılabilecektir. Kurumsallaşma, kendimizi tanımlama ve anlamlandırma ya da içerdiğinden bu konuda adım attıkça tablonun bütününe görme konusunda elimiz güçlenecek ve kafa karışıklığımız en aza inecek, merkezi kadın komisyonumuzun işlerlik kazanmasıyla birlikte de alanlar koordine bir şekilde hızlıca harekete geçebilecektir.

Geçmiş sürecimiz, sorumluluk üstlendiğimiz oranda politikleşme ihtiyacımızın arttığını ve gelişimimizin hızlandığını açık bir şekilde doğrulamaktadır. Ancak toplumsal cinsiyet normlarının bizdeki yansımaları nedeniyle beklemediği bir tavırda bulunduğumuz; yani inisiyatif koyarak kendiliğimize hareket geçemediğimiz göz ardı edemeyeceğimiz bir gerçektir. Bizi harekete geçirecek iradeyi dışarda aramamızın anlamsızlığı gün gibi ortada olduğundan bu iradenin kolektif biçimde yaratılması bizim üstleneceğimiz bir görevdir.

Kurumsallaşma gündemin peşi sıra sürüklenmek yerine, süreçlere yön verebilmemizi sağlayacağı gibi gerekli durumlarda refleks geliştirme kabiliyetimizi de önemli ölçüde geliştirecektir.

YDG'nin yüzünü kadınlıştıralım! kadın mücadelesini güçlendirelim!

Şehit düşen beş kadın yoldaşımıza atfettiğimiz kurultayın çalışmaları, kurultaydan aylar öncesinden belirlenen konularda atölyeler oluşturmuş, sonrasında bütün atölyelerden çıkan sonuçlar ve tartışmalardan, sunumlar yapılmıştır.

Yeni Demokrat Gençlik olarak bir YDG konferansı ve bir de Yeni Demokrat Kadın Kurultayını arkamızda bırakırken yaptığımız bu önemli etkinliklerin hakkını verecek türden politik ve pratik çalışmalarımızı yoğunlaştırmamız ve hızlandırmamız gerekmektedir. Kuşkusuz devrim ve demokrasi mücadelesinde çok büyük öneme sahip olan kadın çalışmalarımız üzerinde yoğunlaşmak, politika üretmek ve önümüze koyduğumuz çalışmaları hayata geçirmek devrimci kadınların önemli bir sorumluluğudur. YDG'nin yüzünü kadınlıştırmak için cinsiyet bilincini yükseltmek üzerine bir süredir yürüttüğümüz tartışmalarda kadın kimliğimize yabancılaşmamız, cinsiyet bilincini yükseltmemiz, kadınlar olarak yaşadığımız sorunların nedenlerini doğru kavramamız ve bu noktada örgüt(ler)me faaliyeti yürütmek gibi esasta 4 temel noktayı ortaya koymuştuk.

Elbette 2-3 Şubat'ta İstanbul'da gerçekleştirdiğimiz Yeni Demokrat Kadın Kurultayı'ndan çok şey öğrendiğimiz ve katkıda bulunduğumuz gerçeğini göz önüne almamız gerekir. Şehit düşen beş kadın yoldaşımıza atfettiğimiz kurultayın çalışmaları, kurultaydan aylar öncesinden belirlenen konularda atölyeler oluşturmuş, sonrasında bütün atölyelerden çıkan sonuçlar ve tartışmalardan, sunumlar yapılmıştır. Ataerki, toplumsal cinsiyet, kadın emeği, şiddet, ulusal baskı, cinsel yönelim ve cinsiyet kimliği ve örgütlenme başlıkları altında tartışmaların yürütüldüğü kurultaya her ne kadar alanlardan yeterli bir çalışma yürütülmeden gelirse de yine de gelen tüm kadınlar konulara dair belirli tartışmalar yürütmüş, araştırmalar yapmıştır. Çoğunluğunu genç kadınların oluşturduğu kurultayda hemen hemen birçok kadının söz alması etkinliğin verimliliğini artırmış, kadınlar inisiyatiflerini geliştirmiştir.

"İnceltilmiş erkeklik"

Ataerki atölyesi tartışmalarında çokça tartışılan mesele inceltilmiş erkeklik olmuştur. Erkekliğin devrimci-demokrat saflarda yeniden üretilmesine denk düşen bu kavramın bazen bu durumu yumuşattığı hatta birçok erkek tarafından 'övgü' kaynağı bile sayıldığına değinilmiştir. Bu nedenle "inceltilmiş erkeklik" kavramını kullanmanın doğru olmadığı karara varılmıştır. Yine ataerki yeniden üreten biz kadınların içimizdeki ataerki ile mücadele etmesinin önemi vurgulanmıştır.

Kurultayın ikinci başlığı "toplumsal cinsiyet" olmuştur. Kadın mücadelesinde en çok tartışılmaya ihtiyaç duyulan toplumsal cinsiyet, birçok alanda genç kadınların en ilgili olduğu konu olarak görülmüştür. Birçok kadının cinsiyetçi iş bölümleri de dahil olmak üzere çeşitli deneyimlerini paylaşmaları bu noktada en somuttan toplumsal cinsiyet tartışmalarının sürekli üzerinde durulması ve buna karşı sağlam bir mücadele hattı yürütülmesi gerekliliğini dayatmıştır.

Homofobiyle mücadele

Üçüncü başlık, “cinsel kimlik ve yönelim” atölyesiydi. Sistemin dayatmış olduğu heteroseksizmin saflarımızdaki yansımaları açık olarak gördüğümüz bu atölyede, baskı altında olan LGBT bireylere yönelik yapılan nefret suçlarına ve devletin bu yöndeki politikalarına değinildi. Kendi içimizde ve toplumda var olan homofobiyle mücadele ederek, LGBT örgütleriyle birlikte hareket etmek gerekliliğine değinildi.

Ulusal baskının kadın yüzü

Kurultayın 2. gününün ilk başlığı “ulusal baskı ve kadın” konusuydu. Ezen ulus egemenlerinin, ezilen uluslara yönelik baskısının tartışıldığı oturumda, özellikle Kürt ulusunun gördüğü yoğun baskı ve asimilasyon politikalarından en çok etkilenen kesimin Kürt kadınları olduğuna değinildi. Önceleri devlet tarafından çok görülmeyen Kürt kadını, Kürt kadın mücadelesi yükseldikçe kadınların gücünü gören devlet hedefine Kürt kadınlarını ve mücadelesini koymuştur. Önümüze kadınlarla iletişime geçmemizdeki en önemli sorunlardan biri olarak Kürtçe’yi öğrenmek, HDK Kadın Meclislerinde aktif bir biçimde çalışmak ve YDK faaliyetini yoğunlaştırmayı koyduk. En çok tartışılan konu ise “Emek” meselesiydi. Türkiye’de kayıt dışı çalıştırılan milyonlarca kadının var olduğundan bahsedilen atölye sunumunda özellikle “ev içi emek ücretlendirilsin mi, ücretlendirilmesin mi” tartışmaları oldu. Bir taraftan, kadının evdeki emeğinin görülmesinin yapılacak ücretlendirilmeyle görünür kılınacağına dair bir tartışma yapılırken, diğer taraftan ev içi emek ücretlendirildiği takdirde toplumsal cinsiyet rollerinin derinleşeceği ve kadınların daha fazla eve kapatılacağı tartışıldı. Kadınların yıpranma payı, erken emeklilik gibi çeşitli taleplerin olması gerekliliğinden söz edildi.

Yaşamın her alanında şiddet!

Şiddet atölyesi de, tüm dünya çapında milyonlarca kadı-

nın fiziksel, psikolojik, cinsel ve ekonomik olarak şiddet yaşadığını göz önünde bulundurursak en önemli atölyelerden biriydi. Şiddetin kökeninden, kadınların iş yerlerinde maruz kaldığı mobbingden, dinin kadın üzerindeki baskısından, medyanın kadına yönelik şiddeti normalleştirdiğinden bahsedildi. Birçok kadının kendi hayatlarından verdiği örneklerle çeşitlenen tartışmalarda en çok Gülmez Ana’nın “Ben çocuklarım için hapisane önlerinde eylem yaparken polisten, eve gelince de kocamdan dayak yiyordum” sözleri kadının yaşamının her alanında erkek egemen zihniyetin uyguladığı şiddeti yaşadığını gözler önüne sermiş oldu. Kurultayın son gündemi “Örgütlenme” başlığı altında YDK’nın çalışma tarzı ve politik yönelimi oldu. YDG olarak daha öncesinde var olan genç kadın komisyonunun yeniden kurulması gerektiği tartışıldı, ardından YDK’nın bir koordinasyon kurması gerektiği vurgulanarak sonrasında bir koordinasyon oluşturuldu. YDK’nın politik yönelimi olarak “kayıt dışı, ev eksenli, güvensiz çalışma üzerine ve kadına yönelik şiddete karşı iki ayrı kampanyanın başlatılması kararı alındı.

YDK kurultayında kuşkusuz tartışılan her konunun genç kadınları da kapsadığını bilsek dahi, genç kadınlara özgün yaşanan sorunlar üzerinden bir başlığın olmaması biz YDG’li kadınların sorumluluğundadır.

Sonuç yerine

YDG olarak yıllar öncesinden başlatmış olduğumuz kadın çalışmalarının geçmişe oranla aktif olmadığını görüyoruz. YDK kurultayında kuşkusuz tartışılan her konunun genç kadınları da kapsadığını bilsek dahi, genç kadınlara özgün yaşanan sorunlar üzerinden bir başlığın olmaması biz YDG’li kadınların sorumluluğundadır. Kurultay öncesinde kurulan atölyelerin devam etmesi yönünde somut adımlar atmamız, bu yönlü genç kadınlara yönelik politikalar üretmemiz elzem görevlerimiz arasındadır. Başlatılacak olan kampanyalardan, YDG olarak özellikle “Kadına yönelik şiddet” kampanyasını bulduğumuz liselerde ve üniversitelerde yoğunlaştırılmış kitle çalışması bilinciyle ele almamız gerekmektedir. 8 Mart’ın yaklaştığı bu dönemde ezilen tüm kadınlara verdiğimiz mücadele sözünü unutmuyarak, YDG’nin yüzünü kadınlara, kadın mücadelesini geliştirelim.

Özgür bir kadın komünist (3)

Kollontai, kadının özgürlüğünün toplumun köklü bir değişimiyle bunun da ancak sınıf mücadelesiyle mümkün olabileceğini kavrayarak yaşamı ve yaptıklarıyla bunu göstermiş ve devrimden sonra da geleneksel yapıların değişmesi, kadının toplumsal olarak gerçek özgürlüğü ve tam hak eşitliği için savaşmıştır.

Yeni Ahlak ile Diplomatik Görev Yılları

Kollontai, yeni ahlak konusunda tezini yayınladığında yoğun bir tartışma başladı. Tezleri, cinsel ahlak hakkındaki görüşleri, sapma olarak nitelendirildi ve partili birçok erkek ve kadın yoldaşı tarafından onlarla mücadele edildi, buna bir de partideki siyasal prensiplerle ilgili diğer görüş ayrılıkları eklendi. Lenin'in alışılmışın dışında olan NEP'i tarımında özel faaliyete izin verdiği ticaret ve hafif sanayiyle ilgili gelişmeler Kollontai'a tamamıyla ters geldi. Kadınlar işlerini kaybetmişti ve birçok kres kapatılarak; kadınlar ev içinde işgücü olarak kullanılıyordu. Kollontai'ın kadınlarla ilgili konularda ısrarlı savunuculuğu giderek büyüyen bir rahatsızlık haline geldi. Cinsel ahlakla ilgili görüşleri, işçilerin ekonomiyi kontrol etmesi gerektiğini söylemesi, NEP'e karşı çıkması ve işçi muhalefetine desteklemesi Partililer tarafından suç olarak görülüyordu. Bütün bu gelişmeler sonucunda, 1922'de Genel Sekreter Stalin'den Rusya'da alçak gönüllü bir görev istediğinde, Sovyet elçilik danışmanı olarak Norveç'te "görev"lendirildi. Bu dönemde bir nevi partiyle karşılıklı bir anlaşma sonucu daha pasif bir görev üstlendi. 1923'te ise dünyanın ilk kadın büyükelçisi olacağı göreve, Sovyetler adına Norveç elçiliğine atandı ve Milletler Cemiyetinde Sovyet delegesi olması da dahil bu tarihten sonraki yılları diplomatik görevlerle geçti. Bu atama üzerine kimi tutucu çevreler ve Rus "beyaz" basını ayağa kalktı ve düşünceleri yüzünden onu ahlaksızlık simgesi olarak göstermek istiyorlardı. Ancak Norveç'teki görev süresi boyunca başka bir olumsuzlukla karşılaşmadı. 15 Şubat 1924'te Norveç onun etkinlikleri sayesinde SSCB'yi resmen tanıdı. İki ülke arasındaki ticaret anlaşmasını başbakanla karşılıklı

imzaladıktan sonra oradaki görevini bitirmişti. 1926'da tekrar Sovyet elçisi olarak Meksika'daki görevine atandı. Orada görevini tamamladıktan sonra 1930 yılında İsveç'te elçi oldu ve 1945'e kadar orada kaldı. 1945'ten ölümüne kadar (1952) ise SSCB Dışişleri Bakanı Danışmanlığı yaptı. 1933'teki kadın çalışmaları için "Lenin Nişanı" ödülü, 1942-1945 arasındaki diplomatik görevleri için "İşçi Sınıfı Kızıl Emek Ödülü" aldı.

Kollontai'ı ünlü yapan maceralı yaşamı değildir. Anıları yayınlanmadan önce yaşamı üzerine çok az şey biliniyordu. Sovyet yazar ve gazeteci İlya Ehrenburg onun için şöyle demiştir: "On altı yıl boyunca Alexandra Kollontai sosyalist toplumun zaferi için savaştı, ama onun hakkında çok az şey biliniyor; her halükarda onun kadar anmaya değmeyecek resmi kişilerden daha az." Kollontai eski Bolşeviklerin bütün erdemlerine sahip bir kadındı. Gerçek bir enternasyonalist, aynı zamanda büyüklük ve hoşgörüyü kesin inanç, ilkelere bağlılık ve ölçülülük, bütün işçilerle rahatça konuşabilme yeteneğini de içeren yüksek bir zeka. Bir başka karakter özelliğini Ehrenburg şöyle anlatıyor: "Beni bu kadının doğal demokratik tavırları cezp etmekte. Soğuk İsveç kralıyla da maden işçileriyle konuştuğu gibi teklifsiz konuşur ve her zaman kendi olmayı başarır. Evindeki hizmetçi kızı bana 'bu özel sekreterim' diye tanıştırmıştı. Elçilikte masaya hep birlikte oturulurdu; çalışanlar, şoför ve hizmetçi kız."

Kollontai sayısız kitap, broşür ve konuşmasında devrimin gerçek ideallerini tutkuyla savundu. Gerçek politik değişikliklerin ancak cinsel ve aile ilişkilerinin dönüştürülmesiyle sağlanabileceğine inanarak; kadınların rolü üzerine yeni kuramlar geliştirdi. Yazdığı kitaplardan "Bir

Büyük Aşk” ve “İşçi Arıların Aşkı” kadınlar için aşk ve iş arasındaki çatışma düzleminde kurulmuş çalışmalardır. Bu iki kitap aynı zamanda NEP politikasının dönemsel olarak yarattığı ekonomik ve toplumsal sıkıntılar karşısında kadınların koşullarını anlatarak, bir bakıma dönemin kadınların gözünden eleştirisini yapmıştır. O, “Cinsler arası İlişki ve Sınıf Mücadelesi” kitabında “yeni kadın” taslağını şöyle özetlemiştir: “*Duygusal aşırılık yerine kişisel disiplin, kişiliksizce boyun eğiş yerine kendi özgürlük ve bağımsızlığına değer verme becerisi; budalaca ‘sevgilinin’ yabancı görüntüsünü içine almak ve yansıtmak yerine kendi kişiliğini ortaya koymak. Bekaretin ikiyüzlü maskesi yerine aile (geleneksel aile değil) mutluluğuna hakkı olduğunu sergilemek, son olarak da aşk ilişkilerine yaşamda daha önemsiz bir yer vermek. Artık karşımızda ‘kadıncağız’ erkeğin gölgesi durmuyor, karşımızda duran bir kişilik, insan olarak kadındır.*”

Kollontai, kadının özgürlüğünün toplumun köklü bir değişimiyle bunun da ancak sınıf mücadelesiyle mümkün olabileceğini kavrayarak yaşamı ve yaptıklarıyla bunu göstermiş ve devrimden sonra da geleneksel yargıların değişmesi, kadının toplumsal olarak gerçek özgürlüğü ve tam hak eşitliği için savaşmıştır. Kollontai burjuva toplu-

munun cinsel yaşamının bir yanı olarak gördüğü ve önemli bir sorun olan fuhuş için şöyle demiştir: “*Eğer gerçekten fuhuşu ortadan kaldıracı hareketimiz başarı kazanırsa, fahişeler ordusu daha yavaş artma yoluna girerse, bu sevindirici oluşumlarda feministlerin payı, az olacaktır. Kadınlar, feministlerin yapmacık çözümlerine değil, geçerli ekonomik ve toplumsal ilişkilerin değişikliği için savaştan işçi partisine minnettar kalacaklardır. Ekonomik ve tüzel ilişkiler alanında işçi sınıfının kazandığı her yeni zafer sonunda, yüksek yöneticilerin zorunluluk diye ortaya koydukları fuhuşun maddi bağımlılığın bir miktar daha azalacağını kesinlikle söylemek olanaklıdır.*”⁽¹⁾ Kimi yanlış ve çarpıtma değerlendirmelerde olduğu gibi feminist değil komünist bir kadın olarak, zaman zaman politikalarıyla ters düşse dahi mücadele yaşamı boyunca SBKP’ye bağlı kalmıştır.

Alexandra Kollontai, yaşamı boyunca, gerek yazdıkları gerek politikadaki etkin mücadelesi ve gerekse kişisel yaşantısı ile kadın mücadelesi ve sınıf savaşının gereklilikleri noktasında büyük bir birikim bırakarak, günümüz toplumunun dönüştürülmesi için bize rehber, hatta daha da ötesinde önder olacaktır. Bulduğu bütün görevlerde emekçi kadınların tam anlamıyla özgürlüğü ve hem yasal hem toplumsal olarak hak eşitliği için mücadele etmesi ve bir yandan bıraktığı hem teorik birikim hem de dönemi değerlendirmek için önemli noktada duran öyküleri ile günümüz toplumundaki mücadeleler için ışık olacaktır. Bu anlamda tarihsel olayları, döneminin koşulları çerçevesinde değerlendirmek gerekliliğini de akılda bulundurarak, kişilere ve olaylara özeleştirel yaklaşılabilmeli ve mücadele deneyimleri, kazanımları göz önüne alınmalıdır. Aksi takdirde Kollontai’ı döneminde yapıldığı gibi, ancak 100 yıl öncesi için bile gerici kabul edilen yaklaşımlar ile mahkûm etmek tarihsel bir yanlıgıdan öteye gitmeyecektir. **(Bitti)**

(1) *Marksizm ve Cinsel Devrim/Alexandra Kollontai/Akademi Yayınları/ sf.45*

Kaynaklar

Bir Çok Hayat Yaşadım/Alexandra Kollontai/İnter Yayınları

İşçi Arıların Aşkı, Bir Büyük Aşk (Cathy Porter’ın sunuşu)/Alexandra

Kollontai/Pencere Yayınları

Marksizm ve Cinsel Devrim/Alexandra Kollontai/Akademi Yayınları

Özgür Bir Kadın Komünistin Otobiyografisi/Alexandra Kollontai/Belge Yayınları

<http://russiapedia.rt.com/>

<http://www.a-z.ru/>

Yüksekten beş cemre düştü toprağa...

(Somurtkan hayatı, eylemin gücüyle gülümsetenlere...)

"Halkıma seslenin/Körüklenisin yüreklerin ateşi/Deyin 2 Şubat sabahında/Şafaktan önce/Şehitlerin kervanına varmaya doğru/Yürüdü beş gerilla/Biri Sefagül/Biri Nursen/Biri Gülizar/Biri Fatma/Biri Derya yoldaşlar/Vartinik kıvılcımını/Yangına çevirenin adımlarında/Yaşıyor beş gerilla..."

Ve 2 Şubat... Karanlıklara daha fazla kin beslememizi sağlayan gün... Ölümün adının kalles olduğunu en büyük puntolarla beyinlerimize kazıyan gün... Savaşmamızı gerektirecek nedenlerimizi en ağır bedeli ödeyerek çoğaltan gün... Her yılın Şubat ayında, her ayın ikisinde, her haftanın çarşambasında ve her sabahın beşinde bu koşullarda mücadele etme zorunluluğunu bizlere sunan faşizmi çelikten yenme irademize su serpen gün..." (bir Partizan)

"...gerçek kurtuluşun nefes nefes örülmesinin öyküsüdür bu..."

"Günlerin bugün getirdiği baskı, zulüm ve kandır" diye başlar 1 Mayıs marşı. 1970'li yıllarda sinema filmlerinden miting alanlarına, yüz binlerin dilinde bu marş okunurken, bize bir günden ötesini anlatır bu söz. Evet, dünyada yılların biriktirdiği ve her geçen gün daha da artan, her türlü baskıyla ve oluk oluk kan akıtarak bir zulüm uygulanmaktadır; ezilen milyarlara... 12'sinde 13 kurşun yemek zorundadır çocuk; maden altında kalmak, kolunu kaptırmak, kan-ter içinde çalışmak zorundadır işçi; her dakika tecavüz edilme, vahşice katledilme korkusuyla yaşamak zorundadır kadın; Alevi'nin evi işaretlenmek, Kürdün evi bombalanmak; fabrikalarda, tarlalarda, her nefes alınan yerde zulüm olmak zorundadır! Eğer bu düzen süreceksse öğrenci müşteri, emekçi köle, kadın meta olmak zorundadır... Bir yerde halka bomba mı yağdı, silah mı çekildi, küfür mü edildi; bilin ki o bomba yağmak, o silah çekilmek ve de o küfür edilmek zorundadır! Bu düzen süreceksse eğer, inanın başka yolu yok, olması gereken olacaktır! Ve hiçbir şey olmamış gibi devam edecektir onlar, devam edecektir hayat! Ancak, günlerin bugün getirdiği baskı, zulüm ve kandır diyen o ses ardından eklemeyi unutmaz; "Ancak bu böyle gitmez, sömürü devam etmez. Yepyeni bir hayat gelir, bizde ve her yerde." Zulüm egemen sınıflar için bir zorunluluk ve onlar tarafından yazılan bir "alın yazısı" olabilir. Ama ezilenler için zulüm ne bir zorunluluk ne de bir alın yazısıdır. Ezilenler ve onların öncüleri, bu zulüm bitsin, insanın insana kulluğu sona ersin diye yüzyıllardır mücadele ediyor, nice bedeller ödü-

yor, zalimlere karşı direniyorlar. Dünyanın karış karış toprağında bu direnişe tanık olabileceğimiz gibi ülkemiz topraklarında da halkımıza ödetilen bedellere denk bir biçimde nice direnişi görürüz. Ezilenlerin kurtuluşu için bayrağı ele alan yoldaşlarımız, siperdaşlarımız bayrak elde, el tektikte, yürek umutta şehit düştüler teker teker...

*"Sürdürür hükmünü, kızıl bayrağın
Faşizmin korkusu muzaffer andın..."*

Beşlerin öyküsü de bu kadar berrak, bu kadar onurlu ve bu kadar mütevazıdır... Ve bir o kadar inançlı bir öyküdür bu. 80'lerden günümüze devrimciliğin yavaş yavaş "koşullar değişti / dünya değişiyor / imkânlar var" gibi gerekçelerle unutulduğu, inkâr edildiği; faşizmin oluk oluk kan akıtmaya devam ettiği koşullarda hesap sorma bilincinin tükendiği, yasal partilerle kurtuluşun arandığı, reformizmin yol olduğu vakitlerde *Vartinik kıvılcımını yangına çevirenin adımları* yol gösterirken bizlere; bu yangını daha da büyütenlerin, "yakına ama ileriye adım atanların" öyküsüdür bu... Devrimci kalmada ısrarın, halk savaşında kararlılığın, hesap sormada bilincin öyküsü; gerçek kurtuluşun nefes nefes örülmesinin öyküsüdür bu...

(Beşlere dair...)

Öyküsü anlatılan kadınlar; *Sefagül Kesgin (Eylem), Nursen Aslan (Emel), Gülizar Özkan (Özlem), Fatma Acar (Dilek), Derya Aras (Sevda)* kendilerinden önce şehit düşen yoldaşlarını yaşatmak için onların kod adlarıyla sarılmışken kavgaya, 2011 2 Şubatında kendi isimlerini başka yoldaşlara ve Dersim köylerinde yeni doğan bebeklere miras bırakıyorlardı... Aslında isimlerinden önce beş tane kızıl hayatı, beş tane karanfilin onurlu geçmişi ni miras bırakıyorlardı... *Sefagül Kesgin*, yani Eylem yoldaş şehit düştüğü vakit Proletarya Partisi'nin MK üyesi ve gerilla cephesinde Siyasi Komiser sıfatıyla bir kadın önder olarak ilkti. Gerillaya katılmadan önceki hayatında mücadelenin ihtiyacından birçok alanda faaliyet yürüten Eylem yoldaş; 2007 yılında umudun dağlarına, savaşın ısıttığı Dersim dağlarına varıyordu. Kıvılcımın yangına dönmeye mahkûm olduğunu Dersim dağlarında önderleşerek gösteriyordu Sefagül... Bir işbirliğinin cezalandırılması eyleminde köy kahvesinde geçen şu cümleler, aslında çoğu şeyi anlatıyordu; (bir köylü kadının aktarımıyla) *"Bu TIKKO'cu kızlar fenadır. Eğer o zayıf kız bir işin başındaysa [kastettiği Sefagül yoldaştır]; bil ki bo-*

şuna değil. Fenadır o haa...”(Partizan 75. sayı) Yine Sefagül Kesgin gibi bir ilkin, Dersim Bölge Komutanı olmanın adı olan **Nurşen Aslan**, yani Emel yoldaş; Karadeniz dağlarından Dersim dağlarına uzanan bir Partizan hikâyesinin kahramanı oluyordu. 1999 yılında, 18 yaşındayken başlayan gerilla hayatında Muharrem Yiğitsoy, Aşkın Günel ve Cafer Kara başta olmak üzere birçok yoldaşın şehitliğine tanık olurken, mücadeleye kararlılığını bileyerek 2011’li yıllara geliyordu... Yine bir köylü kadın yoldaş için şunları söylüyordu; *“TİKKO’nun özel bir yeri var bizde. TİKKO deyince eski süreç aklıma geliyor. Sorunlarımızı kendi sorunları olarak görüyorlardı. Onları kendi ailemizden de yakın hissediyorduk kendimize çünkü sorunlarımızı ailemiz değil, ailemizin sorunlarını gerilla çözüyordu. Onun için Emel’le konuştuğumda rahat oluyorum. Biliyorum ki sadece benim değil, ama benim gibi bütün kadınların umut edebilecekleri bir düzen vardır. Bu umudumuzu kaybetmiştik. Ama artık TİKKO var. Umudumuz da tekrar var oldu.”* (Partizan 75. sayı) **Gülizar Özkan**, yani Özlem yoldaş ise 44 yaşındaydı ve 1989 yılında umudu büyütme için gerilla safalarına katılmıştı. Ve de onu farklı kılan yanıyla da Özlem yoldaş bir anaydı... Yoldaşın kendi anlatımıyla; *“Ben dağdan indiğimde tekrar gerillaya katılmak üzere inmişim. Eşim de o görüşteydi. Bu rahatlıkla inmişim. Oğlum doğdu ve birkaç yıl, doğal olarak onu büyütmeliydim. Artık bir anayım. Ama aynı zamanda savaşı tek kurtuluş olarak gören bir anayım. Bunun için oğlum belli bir yaşa gelene kadar yanında duracaktım, daha sonra tekrar gerillaya katılacaktım. Oğlum olgun bir yaşa geldiğinde onu da yanıma alacaktım. Ma ben nereden bileyim eşimin niyetinin silahlı mücadeleyi terk etme olduğunu? Bir yıl geçti, iki yıl geçti...”* (Partizan 75. sayı) Bir yıl geçer, iki yıl geçer, hapishaneye girer ve en son tekrar, 2005 sonbaharında gerillaya katılır... 2010 yılının Haziran ayında Çiğdem Yılmaz Ve Ferdi Karacan yoldaşların şehit düştüğü pusu da **Fatma Acar**, yani Dilek yoldaş da vardır. Pusu çemberini aşsa da, komutanı olduğu birlikteki bu kaybın etkisi kolay gitmez.. Ancak mücadeleye olan kararlılığını ve düşman bilincini bilemekten öteye bir etki değildir bu... **Derya Aras**, yani Sevda yoldaş da 2009 sonbaharında yüzünü dağlara dönmüştü. Sefagül yoldaş onu şöyle özetliyordu; *“Sevda yoldaş zeki bir yoldaştır. Komsomol, hapishane gibi alanların ardından gerillaya katıldı. İyi bir sorgulayıcıdır aynı zamanda. Araziye dair, savaşa dair, düşmana dair, çalışma tarzımız ve eksikliklerimizin ideolojik kökenine dair soruyor, tartışıyor, sorguluyor. İnaniyorum ki önümüzdeki süreçlerde Sevda yoldaş iyi bir komutan olacak...”* (Partizan 75. sayı) İstanbul Üniversitesi öğrencisi olana Derya yoldaş, düzenin gençlik üzerindeki bütün “çabalarına” rağmen nihai kurtuluş yolunda yürümüş, gençlik alanında önderleşerek cevap olmuştur. TMLGB MK üyeliğinden Dersim dağlarında savaşçılığa ilmi ilmi örmüştür bu süreci...

“Yoldaş ızi anacağız!”

İbrahim Kaypakkaya yıllar önce halkı kazanmanın, harekete geçirmenin, örgütleyebilmenin zor olduğunun tartışıldığı bir ortamda **“somurtan hayatı, eylemin gücüyle gülümseteceğiz”** diyordu... Meral Yakar, Ali Haydar Yıldız ve İbrahim Kaypakkaya gibi önder kadrolar, hayatı gülümsetmek için ölüme gülerek gitmenin bilincinde şehit düştüler. Ama biliyorlardı ki onlardan sonra da eylemin gücüyle hayatı gülümsetenler olacak ve onlar bunu gün gün, an be an örgütleyeceklerdi... Beş kadın Partizan 2011 yılının Şubat ayında, üslendikleri kış kampında son yılların en kötü kış koşulları yaşıyor, yoğun kar yağışı bastırıyordu. Ve biz yine sözü olayın tanığı Partizan yoldaşa bırakalım;

“Gerçekten de yağışlar, tahmin edilenden de yoğundu. Zira belirli bir zamanda eriyen karın yerini ani yağışlar rahatlıkla ve fazlasıyla kapatıyordu. Bu, barınak için ağırlık demektir. Bu tür durumlarda damdan kar atılıyor, ağırlık kaldırılabilir bir düzeye indirilmeye çalışılıyordu. Nedir ki özellikle geceleri ani ve yoğun yağışlar riskleri artırıyordu. Bunun için bir düzenleme yapılmış, düzenli olarak gelişmeler takip ediliyordu. Buna rağmen, öngörülemez durumlar; kimi ağır bedelleriyle tahribat yaratıyordu... Gece boyunca yine rüzgâr eşliğinde kar yağışı olmuştur. Nöbetçi yoldaş saat 5’te kaldıracaktı beni. Zira o gün, mutfakçıydım. Nedir ki nöbetçi yoldaş uyardırmadan iki dakika önce uyanmıştım. Bir diğer yoldaş ise dış nöbeti devralmak üzere çıkmaya hazırlanıyordu. Beklemenin bir anlamı yoktu. Doğrudum ve etrafımı topladım. Nihayet, yukarıya, yani kahvaltı hazırlamak üzere mutfaka yönelmek için dikildim ayağa. Aynı anda derin bir ses geldi. Mutfaka baktığımda olağanüstü bir durum yoktu. Aynı anda ileride, karanlıkta, bir yoldaşın bağırışı bütün barınağı harekete geçirmişti: “Yoldaşlar, kadın mangası çöktü. Çabuk, çabuk!” Ve tüm yoldaşlar, göçüğün altında kalan kadın yoldaşları kurtarmak için yoğunlaştılar. Yoldaşların üzerinde oldukça yoğun bir kar, toprak ve ağaç kütlesi vardı. Çok kısa sürede müdahaleye başlanmıştı. Hem içeriden hem de dışarıdan yani üstten küreklerle çalışmaya başlandı. Yüreklere yoldaşların durumuna ilişkin bir ikilem taşıyordu. Ama kötü olana inanmak, baştan yenilmek anlamına gelirdi. O yüzden soğukkanlı davranılmalı, çalışmaya ara vermeden devam edilmeliydi...” Ve sırasıyla Derya, Gülizar, Fatma, Sefagül, Nurşen yoldaşların şehit bedenleri göçük altından çıkarıldı.

Bugün Beşler, beş kadın Partizan, beş yiğit komünist **“dağın değil birleşmenin, karamsarlığın değil umudun, korkaklığın değil cesaretin, yilginliğin değil direnişin adı”** olarak umudun çağrısını yapıyorlar... Ve ezilenlerin onurlu mücadelesini, yüreklerindeki inancın sıcaklığıyla sürdürüyorlar... Anıları mücadelemize ışık, yaşamları devrimin teminatıdır...

NEYDİ ZEKA?

Bir artı özellik mi yoksa sınıflı toplum yapısının bir ürünü mü?

“Zekâ” tartışmaları, uzun zamandan beri yapılmaktadır. Elbette kavramın etimolojik kökenine de inerek tartışma yürütmek gerekir ki, bu kısım da oldukça önemli bir noktayı oluşturmaktadır. Fakat biz, yazımızı uzun tutamayacağımızdan ve esasta zekâ kavramının sistem içinde nasıl bir yeri olduğuna değinmek istediğimiz için, kavramın kökenini başka bir yazıda ele almak üzere şimdilik geçiyoruz.

“Zekâ” kavramının kesin ve ortaklaşmış bir tanımını bulmak zor fakat tüm dünyada büyük oranda kabul görmüş açıklamasını şöyle yapabiliriz: kişinin, aklını sorunları kavramada ve çözüme hızlı ve becerikli kullanma yetisidir. Ayrıca günümüzde zekânın birçok türü olduğu ve içeriklerinin henüz kesin bir kaniye varlıklarla belirlenemediğini belirtmeliyiz.

Tanımını yaptıktan sonra da şu sorularla karşılaşmaktayız: canlıların sınıflandırılmasında kullanılan “zekâ”, gerçekten var mıdır ya da doğru bir kullanım mıdır? Ayrıca “zekâ” kalıtsal mıdır, yani bilgi kalıtsal yollarla aktarılabilir mi?

Bu sorulara elbette bazı yanıtlar verebiliriz. Bilim dünyası hala bu sorulara net bir cevap veremese de eğilim olarak (zekâ testlerinin kullanım amacını ve şeklini düşündüğümüzde) “zekâ”nın burjuvazinin bir aracı olarak kullanıldığını söyleyebiliriz.

Burjuvazi, zekâ testlerini hangi amaçla başlatıp, sürdürdü?

Burjuvazinin ilk oluşmaya başladığı dönemde; insanları bireyci, rekabetçi, kapitalist ve yarışmacı yaşamları için şekillendirmeye çalıştıklarını görürüz. Ne tesadüftür ki; zekâ kavramını en çok kullanmaya başlamaları da bu dönemde olmuştur. Sonuçta imaj değiştirmek gerekiyordu ve artık insanları “soyлу” ya da “soysuz” diye sınıflandıramazlardı.

Zekâ testlerinin geliştirildiği bu dönemde, testlerinin geliştirilmesinin amacının; sınıflandırmanın insanlarda “kabul edilebilir” doğal bir durum olduğu düşüncesini yerleştirmek olduğuna dair kuvvetli düşüncelerimiz olsa da kesin kanıtlarımız henüz yoktur. Ancak şunu söylemek hiç de yanlış olmaz: zekâ testlerinin geliştirilmesinin sonucu olarak; tarihte büyük bir kısım insanın zeki olmadıklarına inanıldı ve ırkçılığa da yanak yapıldı. Amerika’da siyahlar, Almanya’da Yahudiler “geri zekâlı” idi. “Öyle ki; İkinci Emperyalist Paylaşım Savaşı’nda otuz federe devlette kısırlaştırma yasaları çıkarıldı. Bu yasalara dayanarak uygulanan zekâ testlerinin geri zekâlı gösterdiği 35 bin kadın, savaştan önce, kimi haberli kimi habersiz kısırlaştırılmıştı. Bu yasalar Nazi Almanya’sında da uygulanmıştı. (Bilim ve Gelecek Dergisi 107. Sayı; ‘Zekâ, Üstün zekâlı çocuklar, Deha’ başlıklı makale; sf 45)

Ayrıca, günümüze gelene kadar oluşturulmuş olan zekâ testi

mimarlarının, toplumsal yaşamda ırkçı düşünceleriyle öne çıkmış insanlar olması da keza tesadüf olamaz.

Bütün bunlar; zekâ testlerinin bilimsel bir kaygıyla nesnel gerçeklere ulaşma gibi bir amaçla değil, daha çok kapitalist burjuvaların sınıfsal çıkarlarıyla bağlantılı amaçlarla başlatıldığını gösteriyor.

“Zeki” olmak erdem midir, yoksa özensizlik midir?

Bireylerin “zeka” düzeylerine göre sınıflandırılmasının sakıncaları oldukça fazladır. Bu sınıflandırma, bireyin zeki olup olmamasının adeta kaderiymiş gibi algılanmasına yol açmakta ve bireyin kendini geliştirmesinde sınırlarını kalınlaştırmaktadır.

“Alında ‘akıl’ dan farklı olarak “zekâ” diye düşünsel bir yeti yoktur. Zekâ olarak nitelenen şey; aklın, akıl yürütmenin, denebilir ki sıçramalı, fırsatçı bir işletiliş biçimidir (age, sf 49).” Yani denilebilir ki, zeki denen kimselerin, bir yargıya varma yolunda düşünsel emek harcamamaları söz konusudur. Böyle bir düşünüş tarzını edinmiş kimselerin toplumda yönetici, dolandırıcı, işveren, rantçı, vb. konumlara gelebilmiş olmaları şaşırtıcı değil elbette (yanlış anlaşılma ihtimaline karşın belirtelim: IQ’su yüksek çıkan herkes böyledir demiyoruz fakat böyle kimselerin IQ’su büyük oranda yüksek çıkar.) Bu onların yarışmacı toplumsal yapının çatlaklarından “faydalanmalarından” ötürüdür.

Ayrıca toplumda bireylerin bu şekilde etiketlenmeleri, toplumun onlardan beklentilerinin yönünü de belirlemektedir. “Zeki” insanlardan beklenenlerin yüksek düzeyde olması, bireyi o oranda koşullamaktadır ve olası bir başarısızlığın bünyede yarattığı tahribat da aynı oranda travmatik olmaktadır. Aynı genellemeyi “zeki” olmayan bireyler için de yapabiliriz.

Yeni bir politika: Üstün zekâlı çocuklar (indigo çocuklar)

Bu meseleyi de kapitalizmin politikalarından bağımsız ele almak, fazlasıyla “iyi niyetli olmak” demektir. Günümüzde; üstün zekâlı çocukların tespiti için reklam kampanyaları oluşturulmuş, zekâ testi merkezleri türemiş, adım başı kurslar açılmış, özel okullar kurulmuştur. Bütün bunlar yapılırken de hep (bazen açıktan, bazen de alttan alta) “Türk Milleti adına” propagandası yapılmaktadır. Tüm bu sermayenin bir kısmının Avrupa Birliği fonundan faydalanması da meselenin evrensel boyutta yaşandığının işaretidir.

Gerici-ezberci eğitim sistemiyle beraber zaten yaratıcılığı öldürülen çocukların yarış atı gibi yetiştirilmesi söz konusuysen, oranı hiç de azımsanmayacak düzeyde hayata geçirilen bu politikaların çocukların gelişiminde yarattığı tahribatı tahmin etmek zor olmayacaktır.

PÊNC MÊXIK...

Pênc jinên azad bun li ser çiyayê Munzur ê.

Pênc mêxik bun.

Yek Sefagûl bû...

Yek Derya

Yek Gûlizar

Yek Fatma

Yek jî Nursen.

Bi rastî navên giştika jinên azad bûn...

Di 2'yê Sibat'ê sala 2011'da pênc jinên azad şehîd bûn. Her pênc heval li Dersim'ê da gerilla bûn. Jiyana xwe ji bona; xwe, karkera, jina, zaroka, gûndîya û mirova berdeyamkirin. Li Dersim'ê dest pê kirin. Li Dersim'ê jî şehîd bûn. Di binê berfê da bûn. Zivistan bû. Li ser wan da hewinga wan hilşîya. Di binê hewingê da man her pênc mêxik. Bûn pênc baperik firîyan asimana...

Sefagûl Keskin:

Heval Sefagûl sala 2007' da ji bona azadîya xwe û gela derkete rê. Berê xwe da çiyayê Munzurê bu gerilla. Heval Sefagûl bi rêya xweba bû rêber ji mera. 2'yê Sibat'tê da kete nav kerwana şehîda.

Nursen Arslan:

Nursen heval sala 1999' da berê xwe da çiyayê Munzur ê. Ji bona ronahiyê. Dizanibû ronahi di çiya da dest pê dikê. Fatma heval jî 2'yê Sibat'tê da firîya asimana.

Gûlizar Ozkan:

Heval Gûlizar jî sala 2005'da rêya ronahi di çiya da dît û berî xwe da ronahiyê. Bi dengê xwe û dengê çeka

xwe tirs da bû ser dijmin. Ew jî zivistanê da di nava berfa sipî da kete nav kerwana şehîda.

Fatma Acar:

Heval Fatma sala 2006' da fîna her ciwanê Kûrd'da; di ciwantîya xwe da berê xwe da çiya. Zani bû çiya rêya azadîyê ye. Li çiya bangê her kesa dikir. Di gote "Li beramberê zalima werin çiya; cihê me çiya ye. Werin em bibin yek; şerên gelan mezinkin". Fatma heval jî di nava berfa sipî da kete nav kerwana şehîda.

Derya Aras:

Cengawer Derya sala 2009'a da berê xwe da çiyayê Dersim'ê. Ew jî fîna her çar hevalê xwe yê din dizani bû çiya, ronahîye, azadîye... Ji bo wî bû gerilla. Li ser çiya du salê wî bû, şehîda kete. Heval Derya cengawere kê baş bû. Ew jî 2'yê Sibat'tê da kete nav kerwana şehîda.

Hevalno wûn ti wextê nayênê ji bir kirin. We rêha me ronî kir. Rê ravê me kir. Em li peyê wene. Rêya we rêya me ye.

21'Ê ADARÊ dîroka Newrozê

Agir hil bû li cihan
Şemal gihîşte ezman
Roja jin û serhildan
Bo rizgar ji din destan

Gu em bikevin bexa dîroka Newrozê: emê bivînin eva dîroka Newrozê ji ku derê tê? Ji bona çî ye? Emê giştikî him bibin. Em aha lê dinhêrin: Newroz, roja gelên Kurda bi rêberîya şoreşvan Kawa da ji bo tahde Dehak, agirê serhildanê vêxistin û serfirazîya xwe pîroz kirin e. Ew roj, roja 21 Adarê ye. Ji Kawa heta îro her sal 21 Adarê bi hemû gelê Kurd vê roje roja berxwedanê, tekoşînê, serhildanê dibînin û pîroz dikin. Bi rastî jî ew roje kî wisa ye.

Dîsa newroz hat, wekî hemî cara, bi xemla xwe, bi çoşa xwe, bi mizgîniya xwe ba hat roja 21'ê Adarê. Erê Newroza me kurda, nûroja gelê me ser sera, ser çava hat. Çiyayên kurda, hêdî hêdî, reş dibin ji ber helandina berfê. Di meydana da dîsa bi milyona kûrd dê silavê dene Newrozê, hatina Newrozê. Newroz eydeke kurda ya mezin e. Hima bêje piştî eydên dîni Newroz têt. Eve jî bo Kurda rûmetekî mezine kû Kurd eve çend hezar sale vê roja kû berxwedanê, tekoşînê, serhildanê di nava xwe da di hewînî pîroz diken. Newroz bo gelê kûrda û hemî gelên bindest pîroz bît.

Waxtê gu em ji meha Sibatê dertênê, dikevin meha Adarê; ew serma zivistanê û berfa zivistaê û eşkiya zivistanê îdî hêdî hêdî bi vî mehê ra xilazdibe. Erd îdî ber bi resayê diçe. Gul û sosin derdikevin. Çem gur dibin û li her ciyê dibe, xwişe xwişa ava. Bi vê dengê avê, mîrov îdî di zane bahar hatîye. Îdî li gunda dengê çûk û berx û zarokan ji her derê tê. Meha azadî û serhildanê bi xweşîya xew ba bixêr û xweş were vî salê jî...

Newroz û Dewleta Tirk!

Dewleta Tirk bi peşarê xwe yê bişavtin û berhewba ti carî li ser Kurda; tahde xwe kim nekirîye. Bi hezaran gelên Kurda ge kûştîye, ge avêtîye zindana, ge îşkence kirî ye, ge li jinê Kurda detdirêjî û destavêfî kirîye, ge malên Kurda agir pê xistîye û şewitandîye û malên Kurda talan kirî ye. Tu rihetîyê nedaye Kurda heta îro, îro jî tu xweşî û rihetî nade gelen Kurda.

Gelên Kurda her salê vê meha baharê, roja 21'ê Adarê da dertikevin meydana ji ber zorbetîya dewleta Tirk her cî dixin cîyê berxwedanê û ji bona azadîya xwe bi serhildana

Newrozê pîroz dikin û bi polîs û leşkerê dewleta Tirk ra şer dikin. Serî radikin ji zorbetîya wan ra. Dewleta Tirk vê roja xweş diherimîne û xwin dirjîne, gelek mîrovan jî dixê zindana.

Ji sala 90'an heta sala 2013'an Newroz...

Li Tirkîyê serê salen 1990'an da bi gelên Kurda pîrozkirina 21'ê Adarê eyda Newrozê, salên 90, 91, 92, 93'an bi xwîn derbas bû.

1991'an da li Mêrdîn, Nûsabayînê di nav Newrozê da polîsa bi çeka agir vekir ser mîrova li wê derê da 31 kesa kuştin. Dewleta kujer dîsa jîyana 31 mîrovan hilda.

1992'an li Şirnexê da polîsa disajî bi çeka agir vekir ser mîrova li wira 94 kes hatin guştin. Li wê derê nûçegihanê rojnameya Sabahê İzzet Kezer jî hate kuştinê.

Sala 1993'an da bi gazîkirina PKK'yê ra kes dernakeve meydana. Ew sal Newroz bi aram derbas dibe.

*1994'an da dewleta Tirk Newrozê gedaxe dike. Le gelên Kurt qedaxê Dewleta Tirk dicûn û Newroza xwe pîroz dikin. Dewleta Tirk jî bi peşarê xwe yê gosartmeba navê **Newruzê** derdişin û pîroz dikin û li her derê jî Newrozê dişin qedaxe.*

Ji 1995'an heta 1998'an Dewleta Tirk li her derî Newrozê qedex dike. Le Kurd deng nadin qedexê dewleta Tirk, li gelek deran Newroza xwe pîroz dike.

Sala 1999'an da serokê PKK'ê Abdullah Öcalan tê girtinê û îtî Tirkîyê, ew sal gelên Kurda li her derê derdikevin meydana û 8 hezar û 174 kes tèn binçav kirin.

Li pey vê salê ji 2000'an heta 2012'an dewleta Tirk ge Newrozê lewend kir; ge jî qedex kir. Her dema weynê xwe yê faşîstî lîst. Di nav van sala da jî gelek mîrov hatin kuştinê û mala gelek mîrovan jî hate xirakirinê.

Mazlûm Doğan û Agirê Newrozê...

Mazlûm Heval di sala 1985'an da li Dersîmê hate cihanê. Mezin bû û diçû dibistanê. Heta sala 1976'an da dibistana xwe nêvîda berda û bû şoreşger. Li Wêranşarê het girt in. Dewleta faşîst Heval Mazlûm bir hepsa Amedê û li Mazlûm pir îşkence kir in. Le serê Heval Mazlûm li ber wan kujera netewî ya. 21'ê Adarê sala 1982'an da êvara Newrozê da bedena xwe agir pê xist û xwe xist agirê Newrozê, ji bo azadîya gelê Kurda.

Sala 2013'an jî emê 21'ê Adarê da tev bi hev ra bibînin ê çî bibe û dewletê çî bîne serê me...